

Epištola Judy

Souhrn několikadenních úvah

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

www.sirenipismasvateho.cz

2019

Obsah

1. a 2. verš.....	6
3. verš	9
4. verš	11
5. verš	16
6. verš	20
7. verš	21
8. verš	22
9. verš	23
10. verš	24
11. verš	27
12. a 13. verš.....	32
14. – 16. verš.....	39
17. – 19. verš.....	41
20. verš	45
21. verš	47
22. a 23. verš.....	53
24. a 25. verš.....	57

Bůh nám ve Své dobrotě dal tři věrné strážné. Ti tu byli již před námi, ukazující na zlo, jež se počínalo vkrádat mezi křesťany. Těmito věrnými strážnými byli apoštol Petr ve své druhé Epištole, Jan ve své první Epištole a konečně Juda.

Zvláště Epištola Judy je takového rázu, protože probírá celý dějinný vývoj odpadnutí, opuštění pravd, jež nám dal Bůh a jež jsou naším blahem a radostí. I když je tato Epištola velmi krátká, má hluboce významné poslání. Mocným prorockým způsobem nám v ní apoštol odhaluje, že odpadnutí, jehož první počátky se ukazovaly již za jeho doby, bude pokračovat, a že plně uzraje po vtržení Církve, těsně poté, co nastane den Páně, neboť toho dne bude nad oním odpadnutím proveden soud. V celém sledu uvažované Epištoly nalézáme znaky tohoto odpadnutí, vylíčení, jak se projevuje a jaký je jeho vývoj. A pro každého křesťana je dobré, aby byl obeznámen se všemi Božími myšlenkami, aby totiž mohl rozeznávat, co není z Boha, co je z Anti-krista. Ale pro nás nejvzácnější částí - a jak je nám třeba přát si, aby nám to Bůh dal, a my ji mohli uvažovat s plnou péčí - jsou zdroje, jež byly nejvýš potřebné a vhodné za času apoštola Judy, a jež jsou nejvýš potřebné a vhodné dnes, jsouce ochrannou stráží všem svatým až do příchodu Páně.

První verše jsou uvedením do probíraného předmětu; pak, až do 16. verše, je vlastní předmět pojednání; 17. až 23. verš ukazují na prostředky a zdroje, jež jsou ku pomoci věřícímu a konečně poslední, tak vzácné verše, nám ukazují, že Bůh má moc ostříhat a zachovat Svůj lid v kterékoli době. Jak mnohým věcem nás tato krátká Epištola učí! Nalezneme tu hlubokost zla, do něhož upadlo křesťanské svědectví, a pokračující úpadek. Ale s radostí tu též zjistíme, že bohabojný věřící nikdy nebude opuštěn nebo bez pomoci, poněvadž je tu při něm Bůh, věrný Bůh!

Jak víme, byla tato Epištola napsána jakožto jedna z posledních. Apoštolé počali jeden po druhém odcházet a zlo, žel, již vniklo. A tu se objevuje jeden Boží muž, který klade stranou celý ten radostný předmět, který nám chtěl sdělit, a říká: „Ne, musím varovat.“ Je strážným, jenž volá: „Zde je zlo, tamhle je zlo! Pozor!“

Už jen tato Epištola sama by stačila k vyvrácení všech učení, jimž byl v křesťanstvu dáván průchod a jež předpokládají, že křesťanství může zvítězit nad člověkem. Jde o to, abychom při našich úvahách ani na okamžik neztráceli ze zřetele, že tato Epištola vyučuje každého z nás. Poučuje **nás** o úplné zkaženosti člověka a o tom, že křesťanská zkušenost nestačí, jestliže

vpravdě Bůh nedá život. Nalézáme tu výsledek té nejvyšší úplné zkušenosti, kterou Bůh učinil s člověkem. Takové zjištění nás musí zároveň naplňovat pokorou i bázní. Je pro nás nejvyšší významné, protože se nalézáme v posledním dnu, kdy moc zla se jen ještě utvrzuje, a kdy se ukazuje, čeho je schopno tělo u neobráceného /toto tělo však je stejné i u křesťana, což nás má vést k tím větší bázní/, i když se takový neobrácený nalézá pod vnějším pozhnáním křesťanství. Tato Epištola nás učí, že Bůh si s tělem nezahrává a že ti, kdo to s tělem chtěli brát na lehkou váhu, hrozným způsobem ztroskotali. Uvážení těchto myšlenek nám pomůže, aby jakési **všeobecné** chápání Epištoly se stalo **osobnějším**, dotýkajícím se přímo nás osobně.

Často slyšíme říkat, dokonce i v křesťanských kruzích, že je třeba všemožně pracovat pro rozvoj Božího království. Bůh odpovídá: nebude z toho nic jiného než úplný úpadek. Naše srdce se musí podřídít tomuto uvážení: Vše, co bylo vloženo do rukou člověka, člověk zkazil. Zkušenost o tom byla učiněna již v případě Izraele. Po zajetí přivedl Bůh ostatek zpět do Palestiny. Tento ostatek přibil Božího Syna na kříž. Křesťanství, skrze něž je uváděno plné Boží zjevení, je vloženo do našich rukou. Ale na konci vidíme, že je zapírán Otec i Syn. Čeho všeho je schopno naše srdce! Naproti tomu však, jaká milost se s námi obírala!

Jestliže četbou a uvažováním této Epištoly více pochopíme, že vše je jen milost a že v nás opravdu není nic dobrého, nebude náš čas stráven nadarmo. V těchto posledních dnech by měli být bratři proniknuti vědomím, že vše je jen milost, a vědomím o soudu nad člověkem a především nad sebou. Toto vědomí, co je člověk, a zvláště, co jsme my sami, bylo jistě jedním z rysů, jimiž se vyznačovali naši učitelé, kteří jsou již u Pána.

1. a 2. verš: *„Juda, služebník Ježíše Krista a bratr Jakubův, povoláním, milovaným v Bohu Otci a zachovaným v Kristu Ježíši. Milosrdenství a pokoj i láska budiž vám rozmnožena.“* (dle pův.)

Boží Slovo nám zaznamenává málo podrobností o Judovi. Ale z toho, jak se nám představuje, smíme vědět, že jeho Mistrem byl Ježíš Kristus. Je služebníkem tohoto Mistra a horlí pro Jeho slávu. Nemůže strpět, aby jí byla činěna jakákoli újma. Je šťasten, že hned může uvést svůj titul služebníka a že jeho Pánem je Kristus. Jedním z nejtěžších druhů zla, na něž je v této Epištole ukázáno, je pohrdání autoritou /nad námi postavenou mocí, vrchností/ a zvláště autoritou Páně. Je to jeden z druhů zla, jimiž se právě vyznačují poslední doby. Juda klade napřed svůj titul. I my máme dnes činit to, co

on: osvědčovat, že máme Mistra, Pána. Pán nám řekl onu tak jednoduchou, tak hlubokou pravdu, jež se dotýká všech činností našeho srdce a našeho života: „*Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti.*“ Tato pravda sahá daleko, neboť to, čím se vyznačuje služebník, je, že je úplně podřízen vůli svého pána a že nemá svou vůli. Takový rys úplné podřízenosti Pánu se má zračit i na nás.

Odpadnutí není ve své podstatě nic víc, než úplné vyvinutí vůle člověka. Proto jsou rozmanité druhy odpadnutí, každé z nich vzhledem k určitému druhu zodpovědnosti člověka: odpadnutí křesťanské, odpadnutí židovské a mnohem obecněji – všeobecné odpadnutí člověka, jehož zárodky lze již zjišťovat na počátku světa bez Boha. Antikrist na vrcholu tohoto odpadnutí ukáže, čím je člověk bez Boha, čím je ve své vůli proti Bohu. Je to dokonalý opak toho, jak se má chovat křesťan: jsme věřící, abychom poslouchali. Svěvolnost vyskytující se dnes v křesťanstvu je již známkou nadcházejícího odpadnutí.

Juda byl blahoslavený služebník, neboť Bůh mu dovolil, aby za svým vlastním jménem napsal svůj titul. Je i naší tužbou, aby nám Bůh též dal podobný výraz potvrzení a uznání? Byl by to bezpečný prostředek, abychom byli zachováni od jakéhokoli druhu zkaženosti, jež nám je v této Epištole vykreslena. Toto by měl být jeden z výrazných charakterů vyznačující bratří. Byl to význačný rys tohoto blahoslaveného apoštola a též věřících, které jsme znali, a po nichž zůstala požehnaná památka.

Petr říká ve své 1. Epištole, že jsme byli „*vyvoleni... v posvěcení /nebo: svatosti/ Ducha, ku poslušenství a skropení krví Ježíše Krista*“. (1. Petra 1,2) Nastupujeme tutéž cestu poslušnosti jako Sám Pán. V okamžiku svého obrácení jsme učiněni velebiteli. Zde však, kde je uvažováno o cestě, jde o to, abychom na tomto světě zjevovali, jakou cenu má pro nás Kristova krev.

Pro nás všechny je dobře vždy znovu si připomínat, že žijeme ve světě, v němž se stále, ve všech směrech čím dál tím více rozvíjí svévole a odpadnutí, a že síla věřícího tkví v poslušnosti. Nic nelze k takovéto pevnosti přirovnat nebo ji něčím nahradit. Kdybychom byli dokonale poslušní, byli bychom až na smrt pevní, neoblomní, nic by nebylo s to nás přivést k ústupkům, k couvání.

Božím Slovem vyučení křesťané by měli udávat tón povaze, kvalitě svědectví až do konce, a neměli by dovolovat, aby toto svědectví ztrácelo svůj pravý charakter, jímž je především: láska k Pánu a poslušnost Pána. Již toto

samo nás oddělí od mnoha věcí. Kdybychom jen více mysleli na to, že jsme cele Jeho, že náš život patří Jemu! Jak často mluvíme o Pánu jako o svém pánu, a možná, že Ho právě neposloucháme. Vžíváme Jeho jméno nad svými neposlušnostmi, nad rozhodnutími vlastní svévole. Toto je jedním z podrobnějších charakterů odpadnutí.

Zdá se, jakoby nás Juda chtěl vést za sebou, když dodává: „bratr Jakubův“. Jakoby pravil: mám Pána, jsem Jeho služebník, Jeho šťastný, blahoslavený služebník; avšak mám též bratra, jenž za Ním jde; neboť ač byli jistě bratři podle těla, byli též bratři v Pánu. Pro všechny je místo. Ty tři význačné rysy všech, jimž Juda píše, jsou povšimnutíhodné: „*povolaným, milovaným v Bohu Otci a zachovaným v Ježíši Kristu.*“ Z těchto tří rysů žádný nepochází z přirozeného člověka, všechny udílí Bůh. A tak dříve, než přistoupí k popsání katastrofy, představuje nám apoštol bezpečné místo těch, kdo jsou na skále, kam je Bůh postavil. Jakub bude muset vykreslit obraz velice temných barev. Jako kontrastující protiklad k tomu však je to, že není žádné váhání, ani nejmenší pochybnost, pokud se týče postavení věřících. Ne proto, že vše se má zhroutit, je věrný postaven na skálu a ne proto si toho má být vědom. Nao-pak, praví nám to Bůh a to je skutečné povzbuzení pro víru. A není jiné povzbuzení. Bůh Svůj lid staví do stínu, do skrytu a říká jim to dříve, než jim začne mluvit o zkáze všeho. V Novém Zákoně se na více místech setkáváme jednak s křesťanskou jistotou víry, jednak s Boží výpovědí o moci zla a o tom, že svědectví půjde vstříc úplné zkáze.

Abychom neztratili se zřetele, že Bůh je s námi, že se nemáme čeho bát, jsou nám dána útočiště, prostředky, zdroje pomoci a síly. Ty se nikdy neumenší, nikdy nevyschnou – a to až do konce.

Je tedy zvláštním způsobem vzácné a jímavé, co čteme vyjádřeno v přání 2. verše. V mnohých Epištolách je obsahem přání pro svaté: milost, pokoj. Zde ale máme: „*Milosrdenství a pokoj i láska budiž vám rozmnožena.*“ Bůh nám chce žehnat takovým, jací jsme. On ví, z čeho jsme, zná naši chatrnost a je vůči nám lítostivý. Toto je neobyčejně vzácné, neboť kdekdo z nás ví, jak velice potřebujeme nám rozumějících slitování našeho Boha, který nám chce nadále žehnat přes vše, co jsme. Máme pro Něj cenu, jsme „*milovaní*“. A Sám Pán Ježíš nás drží ve Svě ruce podle Božích myšlení. To však nebrání, abychom ve svém praktickém životě nepociťovali a nezakoušeli svou slabost, a je dobře si ji uvědomovat a očekávat na Jeho slitování, „*nová každého jitra*“ (Pláč 3,23). Dále je tu pokoj, ta drahá půda, na niž nás postavilo

dílo Krista. A ještě více: pěstujeme-li úzké obcenství s Ním, smíme do určité míry zakoušet Jeho pokoj, soulad našeho života a myšlenek s Jeho životem a myšlenkami. A konečně láska, ta nejvzácnější věc pro naše srdce. Láska Boží, láska Syna, ta láska, jež je rozlita v našich srdcích skrze Ducha Svatého! A jak nás blaží, když tu smíme vidět, že pro dobu úpadku, jakou byla i doba Judy, jsou tyto věci rozmnoženy. Je tu rozlita plnost a nadbytek. Bůh není ukrácen, aby nemohl žehnat Svému lidu v těchto dobách, kdy se připravuje odpadnutí. Jak blaze nám, když tomuto žehnání nestavíme do cesty překážky. Připravuje se velická bouře. Vše spěje k horšímu. Ale pro srdce věřícího je vše stálé, neboť je to Boží práce. V této Epištole nemáme myšlenky v souvislosti s určitým sborem, nýbrž týkající se všeobecně věřících. Je dobře si toto uvědomit, protože nám to ukazuje na široký okruh dosahu této Epištoly i na nevyčerpatelné zdroje a prostředky, dané k dispozici každému věřícímu po dobu jeho putování.

3. verš: „*Milovaní, všecku snažnost vynakládaje na to, abych vám psal o našem společném spasení, byl jsem nucen psáti, vás napomínaje, abyste bojovali o víru, kteráž byla jednou podána /t. j. skrze vyučování/ svatým.*“ (dle pův. textu)

Třetím veršem se začíná vlastní předmět Epištoly. Juda si přál psát svatým a mluvit jim o spasení, jehož jsme dědici. Byl plný radosti, že může přistoupit k takovému předmětu. Ale před jeho ducha se položilo něco jiného: na obzoru bylo zlo. Blížilo se a bylo stále větší a větší. Byly činěny pokusy zpřevrácet to, co Bůh dal, a jak se v Žalmu praví: „*Budou-li zkaženy základy, co bude činiti spravedlivý?*“ (Žalm 11,3 - dle pův.) Proto musí apoštol zvolat varovným hlasem. Nemůže jim psát o tom, o čem chtěl. Nemůže sám usměrnit ráz toho, čemu je bude učit, nýbrž **je nucen** jim psát o něčem jiném. Smíme tu vskutku vidět charakter služebníka, vždyť tohoto titulu se na počátku své Epištoly dovolával. Jaký příklad pro každého služebníka! Mohli bychom snad litovat, že nevíme, co by nám byl mohl povědět? Nemáme čeho litovat: Bůh nedovolil, abychom to věděli. Způsobil však, abychom věděli, co apoštol napsal, aby postavil hráz zlu, a takováto činnost bývá za jistých okolností důležitější, než činnost pozitivní, tvůrčí. Jak velice se to, co apoštol napsal, hodí dnes nám, kdo jsme se přiblížili konci. Je nám zvláštní měrou třeba si vštěpovat a mít stále na paměti vše, co psal, jsa k tomu nucen.

Apoštol napomíná k boji o víru, která byla jednou podána /skrze vyučování/ svatým. Jakým požehnáním byly tyto verše již téměř 2 000 let všem, kdo je uměli číst! Jak mnohdy bylo třeba vést pravé bitvy pro víru, jež byla jednou podána svatým. Vírou se tu rozumí učení.

Ukazuje nám to, jak činnost svatých má být v každém čase v obecnství s Bohem. Tak tomu bylo například s těmi, kdo se vrátili ze zajetí. Nejprve bylo třeba, aby byly postaveny základy domu, oltář. To bylo nezbytné. Ale nadešel okamžik, kdy bylo třeba pomýšlet na zdi. Musely být takové, aby je nebylo možné zbořit. Nepřátelé jim říkali, že nejsou pevné, že je i liška prorazí. (Neh.4,3) O to se tu pokoušel nepřítel. Bylo třeba se vrátit k základům, rovněž ale bylo třeba uskutečnit oddělení od světa: být Kristu a pro Krista ve světě, kde převládá člověk a nepravost.

To, co je tu nazváno „víra“, je velký poklad. Mohli bychom kdy zvážit cenu všech těch **pravd**, jež Bůh uložil ve Svém Slově a které vlastníme, pravd ustanovených od počátku? Ano, **tímto** je tu rozuměna víra, a je třeba vést boje k ostříhání a zachování jí, protože nepřítel je ve střehu, vždy jsa připraven na ni zaútočit.

Spatřujeme tu věrnost Pána vůči těm, kdo jsou Jeho. On již předem věděl, že křesťanské svědectví po vnější stránce upadne a dal proto předem dostatek naučení, výstrah i povzbuzení pro každého věrného. A my je dnes jistě potřebujeme mnohem více, než věřící za času Judy. Dnes, máme-li se přesně vyjádřit, tu Juda již není, ale mohou tu být Judové, (aniž je třeba, aby byli apoštolové), kteří, voláni Pánem, cítí potřebu jednat, a to každý svou měrou. Nikdo jiný než Pán a Duch Svatý nediktoval Judovi, co měl psát. Nikdo, vyjma Pána nemohl znát rozmanité a hluboké potřeby Jeho lidu v tomto čase a v čase, jenž má ještě nastat.

Vdechnutá – inspirovaná – služba má ve své podstatě takovou cenu a význam, že ji nelze ničím nahradit. Čas, kdy ta inspirovaná služba byla, minul. Ale každá služba vyžaduje mnoho závislosti. A je pak vykonávána bez jakéhokoli mudrování předem, bez jakéhokoli radění se s lidmi – a pouze z té nutnosti, že takový věřící chce poslouchat Pána. Jak by nám mělo jít o to, **toto** uvádět v skutek, ne snad v dání inspirovaného slova, jak to směl učinit Juda, nýbrž ve čtení inspirovaného Slova, jež máme úplné. Kéž Pán mezi těmi, kdo jsou Jeho, uchová a ještě vzbudí další takové služebníky.

4. verš: „*Neboť podešli /= vloudili se/ někteří lidé, předem již dávno poznamenání k tomu odsouzení, bezbožní, kteříž milost Boha našeho přenášejí /lépe: obracejí, převracejí, mění/ v chlípnost, a zapírají našeho jediného Vládce a Pána, Ježíše Krista.*“ (dle pův. textu)

Bojovat o víru – tomu lze rozumět vícero způsobů. Často tím bývá jen pouhé předkládání pravdy tváří v tvář zkaženosti. Neboť nezapomínejme, že v Epištole Judy jsou nám ukázány zvláště tyto dvě věci: popírání autority Pána a Mistra, a dále rozklad /nevázanost/, mravní zkaženost. Pravda může být tedy předkládána vzhledem k těmto dvěma předmětům. Kolikrát též svatí bojovali útočice na nepřitele, odpovídající, dokonce i spisy, na jeho dotírání a útoky. Celý život křesťana je pln boje; boj je jedním z rysů křesťanského života. Zde šlo o bojování proti osobám, které se vloudily do vznikajícího křesťanství. Od té doby je jich „množství“ (porovnej s Markem 5,9; Lukášem 8,30). Možná, že jich je více nežli pravých křesťanů. U všech apoštolů se setkáváme s toutéž bolestí, s níž předvídali, co nepřítel způsobí ve svědectví. Tato bolest je ale vzdor tomu všemu zmírněna důvěrou v Pána. A my, kteří již nepředvídáme, nýbrž zjišťujeme zkázu v Božím domě, – my bychom měli dávat místo netečnosti, lhostejnosti, nevšímavosti nebo odpočinku? Nikdy!

Nalezli jsme Církev. Pán nás přivedl k tomu, co nyní tvoří svědectví, jež On vzbudil. Je to snad místo; kde bychom mohli skládat ruce do klína? Nalezli jsme snad na této zemi nějaké místo k odpočívání? Nikoli. V jistém smyslu, totiž v mravním, duchovním, ano. Ale ve zkáze a uprostřed samých nebezpečí, jež nám hrozí, nemůžeme odpočívat. Jsme vybízeni k bojování o víru, která byla jednou /skrze vyučování/ podána svatým. Ten, kdo je služebník Páně, bude vždy o tuto víru bojovat.

Đábel nasek koukol a my vidíme, jaká bude žeň. Stačí, i když máme jen povrchní známost historie Církve, abychom se zděsili a pochopili význam těchto prorocství. A zda skutečnost, že jsme stranou, odděleni, je v dnešní době s to nás před tímto nebezpečím ochránit? Kolik osob se vkradlo, vloudilo mezi svaté! Jistě se nikdo neopovází tvrdit, že mezi těmi, kdo se dnes řadí k svědectví, nejsou i tací, kteří se vloudili.

Odtud plyne zodpovědnost všech, kdo otevírají a zavírají dveře. Bděme, aby se nevkradl nikdo z těch, kteří nejsou Páně. Je nám třeba závislost na Pánu, nikoli lidská moudrost. Tu se dostáváme k základním, životním otázkám svědectví všech dob. Ty osoby, jež se vloudily, se vyznačují dvěma cha-

rakteristickými vlastnostmi: našeho Pána zapírají a obracejí Boží milost v nevázanost /zpustlost, chlípnost/. K tomu může docházet rozmanitými způsoby. V naší Epištole ovšem jde o zapírání otevřené, zjevné. Avšak v tom zapírání Pána jsou jisté stupně. Někdo může ústy říkat „Pán“ a prakticky, životem Ho zapírat. Stejně tak proměňují mnozí vícero způsoby milost Boží v chlípnost. Jedním z nebezpečí, jež nám hrozí, je klesání mravní úrovně ve svědectví. To je to: proměňovat v rozmanitých stupních Boží milost v chlípnost /nevázanost/. Úroveň se někde sníží třeba jen **trochu**, začne se něco snášet, být shovívavý k něčemu, co by se tu předtím netrpělo, – a během let se v takovém místě začne snášet **všecko**, tj. nebude tu prakticky již vůbec žádné svědectví. Věrnost svatých vyžaduje – a je to Pán, jenž ji udílí – onu moudrost, jež věřícího činí nepřístupným ke kompromisům, shovívavostem a polevením, nesmlouvavým, přímým, jež ho vede k boji a jež působí, že si takový věrný uvědomuje, že povolování, ochabování, shovívání dnes přivodí zítřka zkázu, zřícení, trosky.

Taková neúprosná náročnost a neoblomná požadující přímost se může zdát tělesnou a soudcovskou, zatímco kdyby tu byl takový Juda nebo Pavel, byly by ty projevy výsledkem autority, zmocnění od Pána. Ale je to duchovnost, nikoli tělesnost, která vidí vyvíjející se zlo. A je to jednoduše pouhá věrnost Pánu a zároveň láska ke svatým, jež vede k varovnému volání a odhalení takového nebezpečí.

Co je nejvyšší důležité, je postoj, který ten neb onen věřící k té neb oné věci zaujme.

Je nemožné, aby někdo chtěl s někým zůstat za dobře, oblíben u někoho a neztratit jeho přízeň: **za cenu zapření svědectví**. Bůh řekl Svému lidu: „*Vezmete to město a vyhladíte všechny jeho obyvatele mečem.*“ Jde-li o Boží práva a blaho Jeho lidu, není místo pro nějakou laskavost nebo milosrdenství. Nelze být milosrdným, shovívavým a ústupným vůči tělu! My nikoho neznáme podle těla (2. Kor. 5,16). Oč důrazněji a pádněji potom toto platí, jde-li o někoho neobráceného.

Jsou okamžiky, kdy, jako v našem případě, je v sázce osud Božího lidu, a kdy nějaký „Juda“ povstane a zvolá: tak a tak to je, zde již nelze se dohadovat, smlouvat, dále povolovat, mlčet. Anebo se opět může stát, že tu nebude žádný svědek, nikdo, kdo by byl věrný. Kéž to Pán dá, aby tu věrní byli stále, a to až do konce. Avšak jaká výzva ke každému z nás, abychom v tom či onom stupni nebyli jistou měrou jako ti, kdo se vkradli, a kdo, ačkoli nejsou

v pravém smyslu slova jako ti odpadlí, přispívají svou měrou k oslabování autority našeho jediného Mistra a Pána, ke snižování mravní úrovně, převracejíce Boží milost v nevázanost. Je tu voláno ke každému z nás v těchto dnech konce, v těchto dnech rozmáhající se zkázy.

Apoštol popisuje to, co vidí, používá výrazy, které bychom se nikdy nepopovážili použít. Praví: je tu zkáza, je tu ztroskotání. Říká však: bojujte. Tu je víra. Ve jménu zkázy a trosek byly uzavírány pakty a úmluvy. Apoštol tak nejedná. Ani Bůh tak nejedná.

Vždy byly jisté okamžiky, kdy byl v sázce osud lidu. Považme takového Mojžíše. Bůh mohl vzít věc do Své ruky a byl by Svůj lid vyhladil. Bylo tu několik věrných. Ti tasili meč a použili ho proti svému vlastnímu tělu (2. Moj. 32). Toto se Bohu líbilo, neboť (5. Moj. 33,8-11) vzal Levity, aby zastávali úřad cti. A Bůh je stále tentýž. Víra je stále tatáž. Ona ví, co je třeba dělat k uctění Boha, a činí to.

Něco o tom výrazu: víra, jež byla jednou podána svatým. I my jsme jednou přijali naučení. Vždyť máme Písmo. A máme tím větší zodpovědnost, že spolu s Písmem jsme byli vyučováni a přijali jsme rozmanité světlo skrze nástroje, jež si k tomu Bůh použil a jež k tomu i uzpůsobil. Toto jsme jednou přijali, jsme proto zodpovědní o to bojovat. Takové je místo, jež bratři mají vzhledem k tomuto naučení zaujmout. Nelze být na pochybách, že Pánu budeme v této věci jednou každý z nás skládat účty. Ti, kdo toto naučení odvrhují, budou mít jednou co činit s Pánem. Bůh neobnovil zvláštnost, co se darů týče, které měli služebníci počátku minulého století. On ji obnoví, nedojde k tomu, aby bylo **znovu** objeveno, co On jejich prostřednictvím již dal.

Mezi věrné se vkradly jiné osoby. Nejsou to křesťané. Ale budí rádi dojem, jako by i oni byli praví křesťané, k čemuž jim pomáhá přítomnost pravých křesťanů. Jsou to lidé přirození (Kral.: „hovadní“, živočišní). Ducha nemající, jak ještě dále uvidíme. Mají tedy jen tělo. A jestliže tělo nasákne křesťanstvím, bude zákonické nebo nevázané. V naší Epištole jde o tu druhou stránku: nevázanost, tj. o zkázu jakékoli mravní zásady, principu – jinak řečeno: o mravní odpadnutí. Toto však může být rafinovaně spojeno s činěním si nároku na spravedlnost. Je to to nejhroznější, co může být, neboť takové jednání je konec konců takovouto řečí: Bůh je dobrý; zneužijeme toho. Je to princip satanský, jenž se vetřel mezi věrné, ne snad jen jakožto nějaké učení, nýbrž byl vtělen do osob, které podle tohoto principu žijí. Nabylo to

v křesťanstvu opravdové moci. Těch, kdo se vkradli, je bezpočtu. Písmo nám mluví o milosti a pravdě, jež spolu jsou nerozlučně spjaty. Ti vloudivší se lidé však hovoří jen o milosti bez pravdy. Proto je tu nevázanost /zpuštění/. Tací nemají žádnou Boží bázeň, třebaže nepřestávají předstírat, že jsou spravedliví. Tento satanský princip se dnes rozmohl neslýchaným způsobem a je nebezpečí, že zachvátí i nás. Není to zákonnictví, jež by dnes pro nás bylo nebezpečím. Alespoň je dnes kolem sebe nevidíme jako směr hlavní, všeobecný. Takové duši, jež upadá do zákonnictví, můžeme číst 7. kap. Římanům. Avšak dnes je tak málo pociťována potřeba číst Řím. 7, že je to přímo příznačné! Mohlo by se říci s Judou, jenž byl připraven mluvit svatým o blahých pravdách: byl jsem nucen k něčemu jinému.

My však musíme poukázat na jeden praktický bod: totiž, že ta snaha o převrácení Boží milosti v nevázanost potvrzuje, že se tu nedostává svědomí. Je dobře si připomenout, že růst v známosti může často jít ruku v ruce se snížením citlivosti svědomí. Dnešní svět je v nejednom ohledu vzdělanější než onen za Judy, avšak svědomí dnešního světa tím nezjemnělo. Nepřiblížilo se k Bohu. A jestliže křesťanská známost nečiní naše svědomí jemnějším, obrací se proti nám, neboť v takovém případě proměňujeme milost Boží ve zpuštění (nevázanost). To nám ovšem má mnoho co říci. Naši předchůdci na toto ustavičně upozorňovali. V Epištole Judy jde o neobrácené, o nevěřící, o křesťany „vyznavače“, mající pouze formu vyznání. Ale nebudeme-li bdít, může se stát, že všichni do určité míry přispějeme k proměňování Boží milosti v nevázanost řkouce: krev Ježíše Krista očišťuje od všelikého hříchu, Bůh snáší, Bůh odpouští, Bůh zapomíná... atd! Bude povolována uzda tělu, a takovýmto způsobem pak bude do svědectví uvedeno povolení, ochabnutí, malátnost. Vkrade se to určitými, přesnými **skutky**, rozhodně však ne, jak si mnozí myslí, **učením**. Jsou to skutky, které uvádějí jistou nízkou mravní situaci, mravní slabost.

Tuto Epištolu netřeba číst katolíkům nebo evangelíkům. **Nám** je třeba ji číst. Činit jinak by značilo zapomínat na dvě věci: předně na přítomnou, nyní existující Boží soudcovskou vládu – souzení nynější, dočasné, prozatímní – a dále na celkový soud všech věcí, i pokud se týče křesťana, kde Kristus vše ocení, zváží. Tam, kde nebude život, bude věčné odsouzení. Máme tedy příčinu podněcovat se vzájemně k bdění. To patří ke křesťanství. Často bychom si přáli jisté pohodlné a snadné křesťanství, jež nic nestojí: netečnost, lhostejnost, mravní nevázanost /zpuštěnost/. Boží Slovo nás zavazuje, abychom zde prohlásili, že v něčem takovém není Boží pravda. Kéž se v tom každý

z nás má na pozoru! Kolikrát mluví apoštol Pavel o svědomí, o svém svědomí apoštola. Nám třeba poznat, že všichni chybujeme v nejednom směru. Ale je jistý rozdíl: v uvažované Epištole ti, kdo chybují, sebe neodsuzují, tělo je tu živeno a udržováno v síle. Naproti tomu křesťan, je-li při něm zbožnost, když chybí, odsoudí se, trpí – a k takovému činění bychom se měli vzájemně povzbuzovat. U osob, které se vetřely, však jde o jistý princip, jenž je živěn a který přinesl ovoce, jehož jsme nyní svědky.

Tu má každý z nás k uvažování předmět, který nelze vyčerpat, když čteme: „*kteríž milost Boha našeho přenášejí /převracejí/ v chlípnost /nevázanost, zpuštění/*“. Po celý svůj život máme o tom co přemýšlet. Bratři jsou pak zodpovědní bdít, aby zlo nebylo ztráceno ze zřetele. Jistě že by na tom byl lépe katolík bez známosti, avšak obrácený a třesoucí se před Božím Slovem, bojící se Boha dobrou bázní, než bratr plný známosti, jenž by ale měl zatvrzené svědomí. Pán nebude mezi takovými dvěma na rozpacích.

Bratři, kteří ve shromážděních rozmanitého druhu /vzdělávací, modlitební, stůl Páně, atd./ otevírají ústa, jsou ještě více osobně zodpovědní než ostatní, a jsou též zodpovědní v tom, jak – užijeme-li výrazu z Ep. Timoteovi – „rozdělují“ Slovo (viz 2. Tim. 2,15) jiným, těm, kdo přicházejí. To vše je třeba uvážit. Je-li někdo obrácen, hledáme snad u něho nějaké bohatství známosti? Nikoli. To, co u něj hledáme, je Boží bázeň, láska k Pánu, pokoj, potřeba obecnství s Bohem. Tu máme jisté zkušební měřítko, jež neklame. Je třeba si připomenout, že naši bratři, tak staří již, psali své spisy někdy až po 20 nebo 30 letech křesťanského života. Cítíme, jak dalecí jsme toho, osvojit si, co oni nechávali 30 let zrát. Kde je tu bázeň Páně? Všude se lze setkat s duchem nezávislosti, nevázanosti, svévole.

Všimněme si, že tato Epištola je psána „*vám, kteříž jednou o tom již víte*“. Apoštol nepsal nějakým, kteří by nevěděli. I my jsme byli vyučeni v pravdách, jež nám byly jednou předkládány, a jsme zodpovědní chodit podle naučení, která jsme přijali, a dbát zvláště na ta napomenutí, jež nám jsou zde podána. Jestliže chodíme věrně, pak je třeba, aby každý z nás se sám měl dle naučení Písma na pozoru, aby nesklouzl k těm, kdo Pána zapírají. Říkáváme, že Ježíš je náš Pán a Mistr. Je jím pro nás skutečně?

Přemýšlejme též o tom, že máme ve svých srdcích chovat /ostríhat/ pravou milost, v níž jsme. Avšak je třeba, abychom se upamatovali na to, že je založena na spravedlnosti. To je důležité. Pakliže Bůh s námi může jednat, jak i činí, v dobrotě, je to proto, že to bylo velice draze zapláceno. Pojí to

naše duše ke Kristově oběti a vštěpuje jim vděčnost, úctu, poddávání se a oddanost. Jde o to: ctít Pána svatou bázní. Ty osoby, které se vetřely, činí pravý opak: vůbec se nestarají o práva, jež Pán Svou smrtí vůči nám získal. Zapírají Ho jako svého Pána a Mistra.

Jedním z předních charakteristických rysů Božího lidu (lidu pozemského a mnohem více ještě lidu nebeského, – totiž pravého Božího lidu) je svatost. Svatost nikoli povrchní, vnější formy, nýbrž svatost v poslušnosti, v poddanosti Pánu. Jak jednoduchý je život křesťana v této hlavní vlastnosti, jak je přímý, jak šťastný, jak mocný za takovýchto podmínek! Nejvěrnějším křesťanem, Pánu nejvzácnějším, je ten, kdo chodí v přímosti, v svatosti a v bdící poslušnosti.

My, kdo se smíme jistými výsadami obdařeným způsobem slunit v křesťanském ovzduší, máme bdít, abychom byli zachováni před náboženským tělem. Je to těžké, ale Pán nás chce udržovat bdící skrze všelijaká pocvičení a zkušenosti. Chce, abychom měli co činit s Ním, abychom se mnoho modlili za Jeho lid. Ale chce také, abychom byli věrní. Kéž nám dá milost, abychom takovými skutečně byli, abychom nenazývali zlo dobrem a dobro zlem, tělo Duchem a Ducha tělem.

Jaké odpočinutí lze nalézt v následování, usilování, stihání těchto věcí: svatosti, poslušnosti Pána, hlubokého proniknutí vědomím o právech Páně! Srdce je tu v pokoji, raduje se z Boha. Je tu znát Boží přítomnost na zemi. Naproti tomu srdce zlých je jako rozbouřené moře. Kolikrát se i srdce křesťana podobá rozbouřenému moři, vymítajícímu bahno a kal. Mnoho bude od nás požádáno, protože nám bylo mnoho dáno. Bude od nás požádáno tou měrou, jíž jsme z vnějšku, tj. hlavou, slyšením, čtením, z Písma, ve shromáždění atd. přijali.

5. verš: „Protož vidělo mi se vám to připomenouti, kteříž jednou již o tom víte /lépe dle původního: víte všecko/, že když Pán lid ze země egyptské vysvobodil, potom ty, kteříž nevěřící byli, zatratil /dle pův.: kteříž neuvěřili, zahubil/.“

Ve verších, jež následují, je několik případů, které ukazují, že tu znaky odpadnutí již byly. Nejprve je řeč o izraelském lidu, který byl vysvobozen z egyptské země, ze služby, z otroctví. Přestože lid čítal na 600 000 mužů bojovníků, kteří vyšli z Egypta, pouze dva z nich vešli do zaslíbené země, jediné dva z nich byli věrní až do konce. „Bůh potom ty, kteří nevěřící byli,

zatrtil.“ Byl proti nim vynesena soud, všichni padli na poušti, protože neoslavili Boha poslušností vůči Jeho příkázáním, posloucháním Jeho hlasu. Zjevily se u nich dva znaky: proměňování Boží milosti v zpuštění, a zapírání jejich svrchovaného vládce a Pána.

První z uvedených tří případů je, pokud se týče zla, možná nejméně zářejícím. Zdá se být méně překvapující než případ andělů, kteří zhřešili, nebo případ Sodomy. Ale soud není méně přísný. Všechn ten lid směl zažít noc Fáze, noc „*jití Hospodinova*“, přechod přes Rudé moře, zpíval píseň, slyšel zvěstovat Boží Slovo – a pak hynul na poušti, ačkoli ti všichni byli pokřtěni v Mojžíše v oblaku a v moři /1. Kor. 10,2/. Je to obraz křesťanského vyznavačství. Avšak jak praví Epištola Židům o Božím Slovu: ono nebylo připojeno k víře těch, kteří je slyšeli /Židům 4,2/. Nestačí totiž slyšet Slovo a mnoho toho z něho vědět. Je třeba tomuto Slovu uvěřit, přijmout je – takto bude Slovo vstípené, vrostlé. A Bůh nám, křesťanům dnešní doby, nemluví o Izraelských proto, aby nám jen vypravoval nějakou starou, historickou událost, nýbrž aby nám tu byla ukázána mravní zásada, princip, platný pro všechny časy, totiž že není živého spojení s Bohem kromě víry. Vše, co je jen povrchní, je jistou formou odpadnutí, i kdyby tu byla nevím jaká povrchní, na oko ukazovaná věrnost. Kolikrát ten lid po celé cestě pouští popouzel Mojžíše a i Boha k hněvu. Žádná víra, žádný život, žádná opravdovost, pravost; ale vyznavačství, jež v sobě chová zárodek odpadnutí. Více než kdy jindy platí toto dnes. Jak nesmírný počet křesťanského lidu se vydal na cestu k nebi, pokřtěn v oblaku a v moři! Kolik jich na cestě padne? Bude Bůh nucen zasáhnout i nás, kteří máme Jeho výpovědi, úplné Boží zjevení? My máme ještě větší zodpovědnost než izraelský lid oné doby.

Jak hrozné vzhledem k tomu je zjištění, jak veliký rozdíl je mezi tím, čím je církev dnes a čím byla na počátku, kdy bylo možno říci, že byla pro křesťana záštitou. Byla tam taková moc, že prvnímu pokusu nepříteli, aby do ní uvedl zlo skrze pouhou jednu lež, byla okamžitě učiněna přítrž, a to skrze smrt. Dnes nemůžeme říci, že by církev byla zárukou. Církev, co do vnějšího výrazu, upadla. Ba ani nelze tvrdit, že by to, co Pán vzbudil jakožto svědectví, a co je výrazem církve těchto posledních dnů, bylo zárukou. Toto je, co činí naši situaci velice vážnou, nejvýš pováženíhodnou. Apoštolská autorita, pokud tu byla, byla ochrannou stráží, záštitou, a tak, bylo-li třeba, použil Pavel sobě udělenou moc. Tato autorita tu již není a kolik věcí nahradilo Pavla těm, kdo se vloudili!

Nikdo se nemůže odvážit tvrdit, že všichni ti, kdo se řadí do vnějšího, určitým způsobem navenek vyjadřovaného svědectví, ba ani ti, kdo lámou chléb, že všichni ti přijali víru, že byla připojena víra k tomu, co oni slyšeli. Náš právě uvažovaný verš volá po bdělosti věřících vzhledem k svědectví. Nestačí dovolávat se jen na venek vyjadřovaným způsobem jména Páně, jako se všechen tehdejší lid dovolával jména Hospodinova. Je třeba uvěřit. Ti, kdo neuvěřili, padli. Je-li někde opravdu víra, kterou dal Bůh, tu se tato dívá věcem tváří v tvář, avšak s patřičným třesením, s bázní a úctou. Chápe, důvěruje, zná Boha. Víra má život. Pouhé vyznavačství – to je smrt.

Deset bylo panen, jež se vydaly na cestu; všechny vyšly spolu. Avšak byl mezi nimi jeden podstatný rozdíl: některé z nich neměly žádný olej. A tento rozdíl se po jisté době očividně projevil. Vyšly spolu, pohromadě, šly jednou cestou, ale po jisté době bylo zjeveno, co je v lampách jedněch panen a co v lampách oněch druhých.

Připomeňme též všechny ty výroky Páně v evangeliu: „*Snažujte se vcházeti těsnou branou; těsná jest brána a úzká cesta.*“ Zde je základní, věčná, nepohnutelná pravda. Jak je to vážné. Mnoho je povolanych, ale málo vyvolených. My nikdy neoslabíme tyto výroky, jejichž dosah sahá až do doby, v níž se právě nalézáme.

V hovoru bratří a sester pokročilých již věkem, zkušených a kteří již viděli více generací, byl často vyjadřován zármutek nad tím, jak řídké jsou dnes případy pravých obrácení, jež by byla zřetelná. Můžeme prosit, aby je Bůh zjevoval.

První uvedený případ nám tedy ukazuje, že nestačí mít Boží řeči – je třeba je chovat v srdci, pevně je držet a být jako Kálef a Jozue, kteří došli až do konce a vešli do země zaslíbení. I my musíme procházet pouští. Padneme na ní, anebo vejdemo do Božího království, prakticky do nebeského ovzduší? I my máme Boží Slovo. Nestačí mít je. Je třeba ho zachovávat, dbát na ně.

Případ takového muže, jakým byl Mojžíš, je pozoruhodný. Bůh ho nazval Svým přítelem. On to byl, jenž vedl lid, ale sám nevstoupil do země zaslíbení. Ale také neklesl na poušti. Vstoupil na horu Boží a Bůh ho vzal.

Je to neobyčejně jímavé. Ale je zásadní rozdíl mezi jeho případem a případem ostatních. Tento rozdíl tkví v tom, že oni klesli proto, že jejich srdce neprodlévalo v zemi zaslíbení. Jejich srdce bylo v Egyptě, jako je, konec

konců, i srdce všech jen vyznavačských křesťanů ve světě. Ti mají jisté křesťanské obyčeje, avšak jejich srdce je často tak světácké, jako srdce pohanů. Pokud se týče Mojžíše, jeho srdce bylo v zemi zaslíbení. On ji ostatně uviděl a to, proč byl zastaven, se stalo, jak víme, pro jinou skutečnost, skutečnost přesně oznámenou, jež nebyla jako ta, která uvedla Boží soud na většinu lidu. Ten lid padl, protože to byl lid odpadlický: i když byl vysvobozen, dával přednost Egyptu, světu. A křesťan, který je jen vyznavačem – i věrní křesťané jsou „vyznávajícími“ – je v jádře světák přikrytý rouškou křesťanství.

Pohledme krátce na oddílek ve 4. Moj. 13,31, kde vidíme chování Kálefa, jednoho z těch dvou, kdo vstoupili do země. Kálef praví: *„Jdeme přece, a opanujme zemi, neboť /jistě/ zmocníme se jí.“* Toto místo je hluboce poučné, porovnáme-li je s oním místem v Ep. Židům: *„řeč slyšená.“* (Žid. 4,2) Jak mluví člověk, jehož srdce nebylo v Egyptě. V chování Kálefa je vidět víru, rozhodnost a moc víry, činnost, život. *„Jdeme přece, a opanujme zemi.“* Zde je klíč k celé otázce: *„Jdeme přece...“* Přijaté slovo bylo připojeno k víře, k víře živé, působící, jež rozvíjí všecku rozhodnost a moc k jítí kupředu, která umlčuje ty, kdo chtějí vzdorovat, protivit se Božímu myšlení.

Všechna tato místa, případ Mojžíše a Kálefa, jsou velice zajímavá k uvažování a chovají v sobě naučení pro život křesťana. Ti, kteří padli na poušti, představují vyznavače bez života a odpadlíky. Některý člověk může navenek třeba až do smrti budit zdání, že žije bezúhonným životem. Jestliže však nemá život z Boha, jestliže má jen křesťanské vyznání – patří mezi ty, kdo padli na poušti, na něž neodvratně, bez milosti dolehl trest. Takový nevejde do nebe.

Jinou otázkou, jež v Epištole Judy není probírána, je křesťanská kázeň. Pravý křesťan, který má život, který uvěřil, který je z Božího lidu, může klesnout tak, že musí být až vzat. Takový však není z těch, kdo zhylnuli na poušti.

Mohlo by se říci, že Mojžíš je představitelem tohoto případu. Zatímco lidé, kteří klesli na poušti, jsou představiteli všech těch vyznavačů bez života, ať již jejich vnější tvářnost, povrchní forma, jsou jakékoli.

Naše doba je mnohem nesnadnější než ona, jež byla na počátku křesťanství. Na počátku byli Židé, církve a Řekové aneb pohané. Dnes je navíc ještě jiná skupina lidí: vyznavači. A my jsme jimi promíšeni. Oni pronikli všude.

Dnes jistě není křesťanský kruh, jenž by byl prost takových vyznavačů. To je, co nás volá k bdělosti nad životem každého a k svědectví, když nám Pán otevřel oči vůči tomu, co je oním svědectvím. Kdybychom neměli všechny

ty Epištoly, které nám mluví o zkáze a úpadku, mohli bychom být někdy nemálo zmateni. Avšak, Bohu díky, On nás na ty věci s výstrahou předem upozornil, ba sama kniha Zjevení nás předem varuje, abychom nebyli překvapeni, spatřující nyní takové vyústění cesty křesťanstva, a abychom se měli na pozoru, abychom, pokud jen lze, nebyli tím proudem zachvázeni a strženi. Ať už jako jednotlivci, nebo všichni společně jako svědectví.

Netřeba však při čtení těchto řádek v Ep. Judy malomyslnět. Jestliže Bůh tyto věci před nás klade, je to proto, abychom si dali pozor. Je však třeba vzhlížet vzhůru, k Pánu. Upírat svůj zrak na Něj a neobírat se zlem, nýbrž dobrem. Jestliže se budeme obírat toliko tím, co je dobré, Bůh nás bude chránit od zla. Mluví-li nám Bůh o zlu, pak je to proto, abychom si dávali pozor, a ne abychom tím zlem krmili své duše. Bylo nezbytné, abychom měli tato Písma, aby naše oči byly otevřené k rozeznávání bludné cesty a Boží cesty.

6. verš: *„A ty anděly, kteříž neostříhali svého knížetství /nebo: svůj původní stav/, ale opustili příbytek svůj, k soudu velikého toho dne vazbou /tj. pouty, okovy, řetězy/ věchnou pod mrákotou schoval /= uchoval/.“*

Následuje druhý případ: *„andělé, kteří neostříhali svůj původní stav, ale opustili příbytek svůj.“*

Zde je třída bytostí, o nichž bychom nečekali, že se tu s nimi setkáme. To, čím se oni vyznačili, je spjato s jistým údobím dějin člověka těsně před potopou. Je to tajná, skrytá skutečnost, o níž Písmo mluví nejvýš stručně (viz. 1.Moj. 6), ale ukazuje nám, až k jakému stupni zkaženosti lidstvo dospělo: sami andělé se zúčastnili na této zkaženosti a mravní zpustlosti, kterou smetla potopa. Tu nejde o pád Satana a Jeho andělů, nýbrž o pád jiných andělů, kteří zhřešili s těmi lidskými bytostmi, nedbajíce na svůj původ. Je to výraz odpadnutí. Nezůstali v postavení, do něhož je Bůh postavil. Těsně před potopou, vzhledem k této skutečnosti praví Bůh, že všeliké tělo nebdělo nad svou cestou, že všeliké tělo porušilo svou cestu na zemi, cestu, na níž je postavil Bůh. Bůh nám tím ukazuje, jak citlivý je On k mravnímu nepořádku, jak se Ho dotýká taková skutečnost, že Jeho stvoření opouští sobě uložené místo.

Dnes se též zapomíná na Boží úsudek o mnoha věcech. Opovážlivá smělost, bezuzdná svoboda, jakou si osobují lidé v křesťanském světě, jsou tedy jen výrazem, jistou formou, a zároveň ovocem odpadnutí, čemuž se říká

„pokrok“, atd. Ve skutečnosti se tu „pokračuje“ vstříc jednomu okamžiku, kdy pojednou vypukne všeobecné odpadnutí.

7. verš: *„Jako Sodoma a Gomora a okolní města, když podobným způsobem, jako i tito, v smilstvo se vydali, a odešli po těle cizím, předložena jsou za příklad, pokutu [= trest] věčného ohně snášejíce /trpíce /.“*

Zde máme případ Sodomy a Gomory, vydavších se „podobným způsobem, jako i tito, v smilstvo... jsou za příklad, trest věčného ohně nesouce.“ Pokud jde o anděly, ti jsou chováni k soudu toho dne velikého pod temností /mráкотou/, jsouce drženi ve věčných poutech. To, v čem jsou, není ještě konečný soud, nýbrž jsou v okovech, očekávající ten soud. Soud pro Sodomu a Gomoru je však definitivní. Trpí trest věčného ohně. Bůh nebude posmíván a každá neposlušnost a opuštění vlastního postavení vezme jednou svůj trest. Nám pak se praví, abychom vytrvali. (Viz např. Zj. 3,11; Žid. 3,14; Mat. 10,22b). Vidíme tu, jak Boží soud dolehl na Jeho lid, na anděly, kteří neostříhali svůj původ, na města, jež byla zkažena.

Jestliže Bůh je Bohem lásky, je též svatým Bohem a jsou tu Jeho soudy. Je to velice vážné, pomyslíme-li, že máme co činit s Bohem soudu, spravedlnosti. Ostatně **nám** se praví, že všichni musíme stanout před soudnou stolicí Kristovou. Každý bude souzen podle skutků. Není jen trůn bílý, vyhrazený bezbožníkům, kteří nepřijali milost. Bděme, abychom nechodili cestou těch, kdo jsou nazváni „tito“ (7. verš) v protikladu k označení „milovaní“ (3. verš).

To vše v nás budí bázeň a zároveň i vděčnost vůči Bohu, že nám dal poznat Svou svatost. On dal skrze Kristův kříž odpověď na naši zkaženost, v níž jsme skrze přirozenost byli. Svému pozemskému lidu, který nebyl obrácen (alespoň většina z nich), říkal: „*svatí buďte, nebo Já svatý jsem*“ (3. Moj. 11,44 a 45; 19,2; 20,26). V tom spočívá způsob, jak oslavit Boha. Kde není svatost, mohou být třeba činěny nevím jaké nároky na tituly, přednosti a výsady – ale je odhazováno to prvořadé: Boží sláva.

Je jedna věc, jež zasluhuje, abychom se nad ní zamysleli: Bohu, jenž je svatý, se přesto líbilo, aby nám tu bylo představeno zlo. Někdo by mohl očekávat, že Bůh mluví jen o dobru. Nikoli. Jeho Slovo je knihou o obojím. A proč předkládá zlo? Protože popisuje člověka, podává nám o člověku pravý obraz. Činí-li si tedy někdo nároky, že je dobrý, stačí, aby byl postaven před tato fakta, a musí mlčet.

Podotýkám znovu, že tyto výstrahy nejsou dány pohanům, nýbrž křesťanům. Bůh tu tedy nespolehá na tělo křesťana, jakož ovšem ani na tělo pohana. Kéž bychom dospěli k myšlenkám, jaké má On. Je to blahoslavené vysvobození. Toto ukazuje vážnost smířčího utrpení našeho Pána. Pán nezemřel jen tak za nic. ON vypil kalich. Nesl tíži Božího hněvu, který Bůh měl proti všem těm věcem, které my jsme byli schopni činit.

V nebi pochopíme, co Pán vykonal, protože tam budeme chápat Boží svatost a slávu. Avšak jak je udivující, že principy zkaženosti, jimiž se vyznačovala historie člověka, nalézáme v křesťanství. A když čteme vyličení, jež je nám podáno o té veliké nevěstce, smíme vidět, že mezi jejími znaky je na předním místě nemravnost. Jaký soud na ni dolehne!

Geologové, historikové a zeměpisci se mohou svými způsoby snažit o vysvětlování existence zbytků po Sodomě a Gomoře – není nic, co by nás na tom mohlo zajímat. Zajímá nás mravní stránka, to, co nám praví Bůh. Jestliže někdo předkládá Slovo a snaží se je vysvětlovat přírodními živly, pak i takovéto učení je jistou formou odpadnutí, stejně jako to, když někdo popírá hříchy, k němuž došlo na počátku, pád člověka, atd. Nezapomínejme na to, neboť taková činnost oslabuje víru a pravý Boží úmysl o tom, co On nám chce sdělit. Vždy je to Satan, jenž se usiluje o to, abychom zapomínali na Boha.

Připomeňme si také, že v Sodomě byl jeden spravedlivý, který by udělal lépe, kdyby tam nikdy nebyl. Tato skutečnost ruší všechna prohlášení, podle nichž se prý máme míchat do věcí světa, abychom se tak snažili světu pomoci, dopomoci mu k dobrému stavu.

Máme se co zkoušet, pokud jde o mravní zkaženost. Zdá se, že v tomto bude slabina svědectví posledních časů. A tato mravní zkaženost, toto nedostávání se praktické svatosti může velice dobře jít ruku v ruce s marnými a pyšnými řečmi, s falešným učením, což vše jsou více či méně výrazné znaky opouštění křesťanství.

8. verš: *„Tak podobně i tito, jako v hluboký sen pohřížení, tělo zajisté poskvřňují, panstvem pak pohrdají a důstojnostem se rouhají.“* (dle původního)

Tito blouznivci, jako v hluboký sen pohřížení, jsou lidé, kteří se oddávají svým představám a nápadům a nedopouští v sobě působit Duchu Svatému. My nemáme právo mít nějaké vlastní myšlenky, své názory o Božích věcech.

To, co **my** si myslíme, je nula, to jsou jen myšlenky ubohých, bídných hříšníků. Co však má cenu, co má váhu, je to, co si myslí **Bůh**; a my jsme Jeho myšlenkami naplněni jen potud, pokud se zdržujeme před Ním, čteme Písmo, nezarmucujeme Ducha. Namísto abychom stavěli do popředí své názory, svá zdání a ospravedlňování sebe, budeme pak říkat: zde je, co o tom soudí Bůh. To jsou dvě naprosto různé věci: jestliže někdo má nějakou myšlenku o Božím Slovu, anebo jestliže má **Boží** myšlenku v Jeho Slově. Obě ty věci jsou od sebe odděleny propastí.

Každý si musíme pro sebe přát – a cítíme vskutku tuto potřebu pro sebe, ne pro někoho jiného – abychom žili v bázni před zlem, před poskvrněním se, a v toužebném přání mít svou vlastní vůli zlomenou. Pak se zakouší blaho na zemi, nebe na zemi. „*Obětí Boží je duch zkroušený* (dle pův.: *zlomený*).“

9. verš: „*Ježto Michal archanděl, když s ďáblem odpor / = rozepři / maje, hádal se / tj. přel se / o tělo Mojžíšovo, nesměl / lépe: neodvážil se / vynéstí soudu zlořečení, ale řekl: Ztresciž / nebo: kárej, plísni / tě Pán.*“

Dále je nám představen archanděl Michal, „ježto, když s ďáblem rozepři maje“, neodvážil se vynést utrhačný soud. Je to výjev, o němž se ve Starém Zákoně nemluví, a přec měl Juda Boží myšlenky. Bylo mu to zjeveno.

Ale Bůh nám nesdělil vše, ani v Novém, ani ve Starém Zákoně. Shledáváme to v závěru Janova Evangelia. **Ale** řekl nám toho dost, abychom byli bez výmluvy, žijeme-li zle. Všechny tyto příklady nám dávají pochopit, jak důležité je, abychom ani na okamžik nedávali místo současnému proudu, jenž praví: „Je třeba přizpůsobit se době, modernizovat se – dnes není přece možné žít a řídit se zásadami, které platily před 20 lety či před 100 lety.“ Nám je třeba žít se zásadami platnými na počátku. V jistém pak směru až i s těmi, jež jsou uloženy v 1. Knize Mojžíšově. Je nám třeba se vracet zpět k počátku křesťanství nebo až i k počátku stvoření. Nedopustíme, abychom měli svou měrou nějak přispět k oslabování autority Božího Slova, k probouzení nebo podporování toho ducha odpadnutí v myšlenkách, v myslích.

Vždyť i lidé ve světě si uvědomují, kam spěje vývoj věcí. Slýcháme, jak říkají: vždyť už si bude brzy každý dělat, co chce. Je tu poukazováno na zlo, jež navlas odpovídá tomu, co nalézáme zde. Hledme, jak lidé, kteří se zamýšlejí nad světem, rozeznávají nebezpečí. Oč více je třeba, abychom tato nebezpečí rozeznávali my. Je to zlo, jež se řadí ke zlu andělů, kteří zhřešili, a

ke zlu Sodomy. Máme tedy příčinu mít se na pozoru. V našem středu bychom měli být skrze Boží milost svědky těchto věčných pravd.

Pokud jde o pohrdání ďáblem, toho jsme svědky každý den. Kdybychom si byli vědomi, jakou má ďábel moc k svádění, pořádně bychom se třásli. Více bychom se vrhali do Boží ochrany a nehráli bychom si tak se zlem. Drželi bychom se od zla co nejvíce vzdáleni. Boží Slovo nám sděluje, že satan obchází, hledaje, koho by mohl sehltnout. Tato skutečnost stále trvá. Ne snad, že by byl všudypřítomný, kterýžto charakter patří toliko Bohu, avšak má prostředky, jak se dostat tu či onde, procházet a obcházet, jak o tom čteme v Knize Job. Už tisíce let zná srdce člověka a ví, jak na něj, jak srdce přelstít a zachvacovat.

Řekli jsme již, že Církev není už zárukou, ba ani samo přítomné svědectví. Na počátku křesťanství Církve a spolu s ní svědectví zárukou bylo. V jednom z dopisů sedmi církvím (Zjev.) čteme: „*Bydlíš tu, kdež jest stolice satanova*“ (kap. 2) – to není řečeno pohanům. Toto je další důvod navíc, abychom byli bdělí.

Často bývá bratřím kladena otázka: proč jsou činěny takové těžkosti např. při připouštění ke stolu Páně? Protože tu je naléhavě třeba bdít, neboť Satanu se podařilo proniknout i mezi křesťany. Křesťana, jenž by neměl Boží učení, jenž by převracel pravdu, buď v učení, nebo mravní – a to se stalo již nejednou – bychom nemohli přijmout, neboť jinak bychom byli nevěrní Pánu a to i kdyby byl jinak opravdový křesťan. Tyto dvě věci, bývají někdy sloučeny: pravý křesťan a falešné učení!

Vše je milost, vše je dobrotivost s Boží strany. Avšak z té milosti a dobrotivosti je možné se radovat jen potud, pokud je uskutečňována svatost. Radost a svatost jsou nerozdělitelné. Bůh se nevzdává žádné z rozmanitých druhů Svě slávy, žádného ze Svých práv a právě proto, že se nemůže žádného ze Svých práv vzdát, musel vydat Svého Syna. Řikává se: Bůh je láska. Jistě, je. Ale čím byly pro Pána ony tři hodiny na golgotském kříži?! Jak tu Otec jednal se Synem?

10. verš: „*Tito však, čehož neznají, tomu se rouhají a což od přirození jako nerozumná zvířata znají, v tom se poskvvrňují /nebo: v tom berou zkázu/.*“

Jaké to přirovnání! „*Tito*“ /v protikladu k „*milovaným*“ kteří tu byli za dob Judy/ naprosto nechápou Boží myšlenky. Opět se tu setkáváme se dvěma

výraznými znaky, které jsme viděli již dříve: „*rouhají se*“ a „*poskvvrňují se*“ Proto nad nimi musel být vysloven soud. „Běda těm!“ Tito jsou částí křesťanstva, ne nějaké jiné dispensace /nějakého jiného období Božích cest se zemí/. Vkradli se mezi věrné. Jsou tu – potkáváme se s nimi na každém kroku.

Jedině ten, kdo chodí v obecnství s Bohem, může znát zjevené věci. Tito se rouhají čemukoli, co neznají. Křesťan může mít plnou známost Božích myšlenek zjevených v Jeho Slově. „Tito“ neznají nic. V tom, co lidský rozum z přirozenosti může chápat, se poskvvrňují. Nemají žádnou Boží myšlenku, jsouce „*jako nerozumná zvířata*“.

Musíme tedy toužit po moudrosti, jež je od Boha, po té jediné moudrosti, jíž lze poznat Boží myšlenky, pochopit, co On nám zjevuje, a jež je nám na dosah. Job 28,28 podává naučení, pokud jde o moudrost a o rozumnost: „*Aj, bázeň Páně jest moudrost, a odstoupiti od zlého rozumnost.*“

To, že se mezi věrné vetřely jisté elementy a dostaly se až do toho, co tvořilo Boží svědectví, se projevilo tím, že Boží moc, moc Ducha se již tak neprojevovala. Tím je vysvětleno mnoho věcí. Bůh snáší ono zlo až do chvíle, kdy je bude soudit. Ale prodlévá se soudem nad tím zlem, a ač to zlo jistý čas snáší, Bůh osvědčuje, že zlo nemůže schvalovat, tím, že odnímá moc, kterou se projevuje uprostřed věřících.

Toto je všeobecná zásada, na kterou musíme dbát, aby se mezi věrné nevetřelo nic, co by mohlo oslabit, nebo i zničit praktickou sílu svědectví. Je třeba, abychom stůj co stůj si stále byli vědomi, že svědectví posledních hodin, k nimž jsme dospěli, není vzkříšením Církve, že na něco takového si nemůžeme činiti nárok. Znamenalo by to, že bychom nechtěli nic vědět o onom zlu, jež se vkradlo již na počátku, a byla by to proto pýcha a nevědomost. Musíme si býti vědomi toho, co nepřítel ve středu věřících způsobil, dále toho, že on ve svém zhoubném díle pokračoval, a konečně, že i my jsme ho naší nebdělostí nechali působit.

Je to vážné, povážíme-li, že do drahé nádoby Božího svědectví, křesťanského svědectví, vnikly prvky, jež jsou ze zla. Budeme-li o tom přemýšlet, ujasní se nám, jaký máme na konci dějin křesťanství zaujmout postoj a jak jednat. Tato myšlenka byla ustavičně připomínána našimi bratry, kteří nás již předešli k Pánu. Ti nás učili znát, že svědectví je v úpadku a že takovýto způsob dívání se na věci je zdravý, zatímco kolem nich byli často blouznivci a snílkové, lidé jakoby spící (viz 8. verš!), kteří ukazovali, že chtějí budovat

svědectví, jež by bylo **stejné**, jako ono na počátku.

V křesťanstvu lze pozorovat dvojí výraz takového blouznění: jednak je to **pověra**, produkt příznačný zvláště pro katolicismus. Je to vlastně bezuzdná obrazotvornost, představivost. Jednak je to **rozumování**, (mudrování, chytáctví, racionalismus) – rys příznačný zase zvláště pro protestantismus. Oba tyto výrazné charaktery pak mají prakticky tentýž následek: vzdalování od Boha a porušení. Jsme všelijak znepokojováni a sužováni. Kéž nás Pán zachová v prostotě vůči Kristu, mající tu jedinou touhu: dávat se Duchem Svátým vést k vcházení do svatých věcí Božího Slova.

Ti, kdo se, jak čteme, rouhají důstojnostem (8. verš), nejsou pohané. Jsou to lidé, kteří nasákli křesťanstvím, přizpůsobili se, a kteří se pohybují a zdržují v kruhu křesťanů. Stále toho býváme svědky. Zapřísahá se ve jménu Božím, ve jménu ďábla, bez rozdílu, bez bázně. V uvažované Epištole nalézáme vícekrát ukázán ten charakter: „bez bázně“. Ba, snad je nedostávání se bázně nebo ochabování smyslu pro bázeň dokonce i u věřících jedním z nejvýraznějších znaků těchto posledních dnů, znakem mnohem výraznějším, než ochabování pokud se týče známosti. Konali hody, slavnosti s věřícími, bez bázně (v Kral. překladu: bezstoudně), mísíce dobré se zlým. Svatá bázeň, jež je výrazem zbožného citění, nás přivede k tomu, že se budeme bát, že bychom se nějakým způsobem Bohu Otci, Pánu Ježíši, znelíbili. Kolik je dnes těch, kdo vykonali, jak se říká, jejich „první svaté přijímání“, byli více méně vychováni ve styku s Biblí až do 10,12 nebo 15 let, a pak házejí všechno přes palubu a rouhají se Bohu, rouhají se ďáblu, rouhají se všemu, co je nad nimi. Bláznovství, které se stává čím dále víc všeobecnou záležitostí.

Křesťan, ač stojí uprostřed této obrovské masy, se od ní musí lišit. Když nás Bůh vyučil, jak k těmto věcem došlo, jak se zlo dostalo dovnitř, pudí nás to k Němu, aby On nám dal milost a my abychom se v tom, co činíme, od té masy opravdu lišili. Připomeňme si Žalmy, kde se často opakují ta malá slůvka: „já však“ v protikladu k těm: „zlým“, k těm, kdo se Boha nebojí, k těm, kdo žijí v bezbožnosti. Jsou tedy tací, kdo jsou vyučeni od Boha, kdo poslouchají. Koří nás, pomyslíme-li, že jsme pokazili vše, co Bůh svěřil našim rukám. Pakliže svědectví, uváženo s hlediska dnešního zmatku, se nalézá ve velkém úpadku, máme na tom svůj díl zodpovědnosti. Je třeba, abychom to vyznali a rmoutili a kořili se proto. Připomíná nám to, čemu Pán učí v Evangelích: zlo bylo uvedeno, ti, kdo byli zodpovědní bdít, spali, a nepřítel zatím pracoval. A jak velice jsme spali anebo možná ještě spíme!

Jestliže již to, co Pán vzbudil v minulém století, bylo nazváno svědectvím úpadku, trosek, jakou pokoru vyjadřovalo takovéto stanovisko, pokoru, již ukládala zbožnost! Co bychom museli říci dnes? Dnes jsou to trosky trosek. Jak v tomto směru potřebujeme prosit Pána, aby nám dal srdce, jež by to cítilo. Kolikrát, když jsme mdleli, jsme říkali: netřeba se zaměstnávat s takovými smutnými věcmi. A přece nás Písmo jimi zaměstnává. Bdělosti je vždycky třeba. Nelze zakládat na člověku a ani na křesťanu. A Pán předem varuje skrze Judu i skrze ostatní apoštoly, že k nejtěžšímu zlu dojde na konci, a to v lůně křesťanství. Když Bůh dal Své Slovo, Svého Ducha, úplné zjevení Svých myšlenek, zkazí se člověk, jak to i zde vidíme. Je třeba, abychom nebyli nevědomí o tom, čeho jsme schopni, protože v opačném případě budeme muset doznat žalostná a bolestná překvapení. Zdrojem ku pomoci je nám Pán. Velice potřebujeme prosit Pána za svědectví.

Byla tu několikrát řeč o zdech – o zdi města – a o branách. Velice potřebujeme prosit Pána, aby se rozpomněl na Svou slávu. To můžeme činit. V naší úvaze dále uvidíme, jak se mohou věrní stavět k takovému stavu věcí. Ne že by museli být nečinní. Naopak jsou nám ukázáni jako ti, kdo mohou být činní: „jedny, sváříci se, kárejte, jiné pak zachraňujte s bázní, vytrhující je z ohně“ (22. a 23. verš dle pův.).

Avšak aby mohli být v takovém kladném, činném postoji, musí, jak uvidíme, sami se vzdělávat na své nejsvětější víře. Zatím je nám ještě v naší Epištole podáván obraz zla. Chování věřících je nám předloženo až potom jako to, co ze strany věřících vůči takovému stavu věcí musí následovat.

Při všem hlubokém uvědomování si, čeho je naše srdce schopné, se střežme uprostřed dnešního stavu trosek malomyslnosti. Kdyby šlo o hledání síly v nás, nedošli bychom nikam. Je však třeba se dívat na Pána, jenž je mocen dovést nás až na konec našeho putování bez klopýtání a úrazu. Kolik je tu ve všech těchto věcech odsouzení našeho „já“! A pak nám Bůh připomíná, že jsme odděleni. Jestliže nám o tom dává jasno a ukazuje nám věci tak, jak jsou, je to proto, abychom dobře porozuměli postavení, které nám On dal: pravé postavení nazarea (o nazareovi viz např. 4. M. 6).

11. verš: *„Běda jim, neboť cestou Kainovou šli, za mzdu se vydali do bludu Balámova, a v odporování Chóre zahynuli“ (dle pův.).*

Bdíme tedy, abychom neupadli do oněch tří pastí, jež nám jsou představeny v 11. verši: cesta Kainova, blud Balámův, odporování Chóre. V pravém

opaku k Abelovi, jenž pochopil, že je třeba oběti, obětoval Kain to, co bylo z člověka, co bylo z **jeho** srdce, z **jeho** práce. **Jeho** představy ho vedly k obětování plodů zlořečené země. Záviděl svému bratru, co on obětoval, i zabil jej.

Je to princip, který se ukazoval ve všech dobách. Vidíme tu náboženské tělo, které se ukázalo už dávno před tím, než byl Zákon. Ať ale bylo pohan-ské, židovské nebo křesťanské tělo, nasáklé jakýmkoliv z těchto náboženství, vykonalo vždy totéž.

Jak pádný je výrok u Jana: „*Pro kterou příčinu zamordoval Kain bratra svého? Protože skutkové jeho byli zlí, bratra pak jeho spravedliví.*“ (1. Jan. 3,12) Vědomí, že Ábel činil dobré, pudilo Kaina, aby svého bratra zabil. A jen z toho důvodu nenáviděl člověk Pána. Všecky skutky Páně byly dokonalé, proto Ho lidé vydali na smrt. Dnes se s tímtež setkáváme v křesťanstvu. Čím víc je některý křesťán věrný a jeho skutky dle Boha dobré, tím větší nepřátelství těla se bude ukazovat proti tomu, co je z Boha. Netřeba zkoumat, proč to je tak. Je to skutečnost spjatá se samou přirozeností člověka. Ona nenávidí Boha i ty, kdo jsou z Boha. Jaká hloubka je v tom tak jednoduchém výroku: „*Pro kterou příčinu Kain...*“ Smíme si být jisti, že to byla jedna a tatáž nenávisť, již bylo proniknuto mnoho pronásledovatelů věřících za všech dob od chvíle, kdy byla napsána Epištola Judy. Kolik křesťanských vyznavačů, lidí, kteří se dovolávali Boha, z nenávisti zapalovalo pravým křesťanům hranice! Šli cestou Kainovou a ta se může jevit v různém stupni, jenž nemusí vždy sahát až k vraždě.

V Řím. 8,7 čteme: „*smýšlení těla je nepřátelství proti Bohu*“ (dle pův.). Takové není jen tělo jiných lidí, takové je též moje. Je třeba plná Boží moc, abychom tuto skutečnost, tuto pravdu přijali. Avšak jaká milost a jaké vysvobození, když jsme obdrželi nový život a zůstáváme v Boží blízkosti, v blízkosti milujícího Boha.

Ale běda! Zlo se nezastavuje jen u následování Kainovy cesty. Pokračuje, dále roste a my jsme vedeni k zhlédnutí druhého principu. „*Za mzdu se vydali do bludu Balámova.*“ Tu na sebe bere zlo ráz církevní, neboť Balám byl prorok, avšak takový, jenž namísto aby zůstal v Boží ruce, v závislosti na Bohu, bažil po odměně a nebál se jít vstříc věcem, jež jsou nazvány „blud“. Mít odměnu bylo pro něho vším. Pokud šlo o pravdu, tu dával Balám stranou, neměla pro něj žádnou cenu. Jak příznivá je to půda pro přirozeného člověka! Obleče se náboženství, zevnějšek, forma. Zde není žádná snaha

o uvádění duší do styku s pravdou. Hlavní je, že každý má svou mzdu za církevní úkony. Pracuje **za** peníze a **pro** peníze. Balám způsobil Božímu lidu mnoho zla. Jak vážné je pomyšlení, že prorok, jenž neplní svou službu pod Božím dohledem, padá! Ale zde je něco ještě horšího: on přivodí k pádu i jiné! Apoštol Petr o tom mluví nejvýš pádnými slovy. (Viz 2. Petra 2,15-16.)

Balám udělal v podstatě dvě věci: jsa zlákan ziskem chtěl zlořečit lidu. Dále uvedl lid v smilnění. Má jistý podíl viny na věci Belfegor (4. M. 25). Tento dvojí charakteristický výraz: falešné učení a zkaženost lze tak snadno dnes rozeznat v křesťanu. Zde jde ale o vůdce. Ve spojení obou těch věcí tu smíme vidět kněžstvo v tom, co v něm bylo nejhorší. Lze říci, že všichni zlí pastýři Izraele, o nichž je řeč v prorocích, se jistou měrou ubírali cestou Baláma, klamajíce lid kvůli odměně. A takzvaní křesťanští pastýři nečiní lépe.

Svým chováním se Balám stal kamenem úrazu Izraelským synům. Bděme, abychom svým chováním nebyli kamenem úrazu Božím dítkám!

Všechna činnost v okruhu Božích věcí musí být oproštěna od jakékoliv hmotné, ziskové pohnutky, byť i nepatrné. Petr mohl říci: „*Stříbra ani zlata nemám, ale co mám, to tobě dám*“ (Skut. 3,5). Pavel mohl přijmout statky svatých, mzdu „mlátícího“, ale odmítl je přijmout (1. Kor. 9,7-15). Zde máme naučení, jež nesmíme ztrácet se zřetele. V posledních časech nastanou lidé, kteří si sami podle svých žádostí budou shromažďovat učitele (2. Tim. 4,3). Pastýři budou muset být takoví, jaké je bude **chtít** mít stádo. Nám je ale třeba bdít, aby tyto pozemské, lidské, tělesné prvky nevnikly mezi nás, a k tomu je třeba mnoho bdělosti. Každý služebník má sloužit, jsa od všech takových věcí plně čist, a zase naopak všichni musí bdít, aby ho nějakým způsobem nekazili. Takové zkažení může začít v souvislosti s hmotnými věcmi a může se pak snadno rozšířit i na oblast duchovní činnosti, což je pak ještě nebezpečnější. Můžeme někoho **ztratit** jako **služebníka** tím, že mu lichotíme. Boží služebník je ovšem hoden velké cti. Ne však tělesným lichocením a pochlebováním, nýbrž praktickým životem, jaký se sluší na náš poměr k Bohu, dokazujeme, že služba některého věrného služebníka je nám prospěšná.

Apoštol Pavel mohl říci, že se neobíral lživě Božím Slovem (nebo: „*nepadělal*“ – tak těž lze překládat 2. Kor. 4,2). Nic z něj nezakryl, nezatajil, neboť se nedával vést ani bázní a falešným ohledem na někoho, ani ziskem. Tyto myšlenky, k nimž tu přicházíme, jsou pronikající, hluboce nás zkoušející. Bděme nad zdravým učením, zdravým vyučováním.

Právě to bylo příčinou, že Balám upadl do svého bludu, že nezůstal v ustavičné Boží přítomnosti. Nemohl jako Eliáš říci: „*Živť jest Hospodin, před jehož obličejem já stojím*“ (1. Král. 17). Ve 4. M. 24 čteme, že „*šel ke kouzlům*“ (= čarám). Boží Slovo mu tedy nestačilo, potřeboval něco jiného. Byl to člověk s rozděleným srdcem a smíšenými city. A nepřítel, jenž si to nejvíc přál, našel prostředek, jak ho klamat, a jak ho přivést k pádu tím, že mu dal toužit po odměně, kterou však Balám nikdy neobdržel. Jak je vážné, jestliže Boží služebník upadne do podobného bludu!

Služebník je služebníkem všech, ale nemá právo měnit pravdu. Pravda není jeho věcí, aby si s ní dělal, co by chtěl. Je závislý na Bohu. Všem, pokud je to možné, je vším, avšak co služebník je poddán toliko Bohu. Kdybych se snažil líbit lidem, nebyl bych Kristův služebník, říká Pavel.

Tyto věci lze spatřovat velmi vyvinuté v křesťanstvu, kde je vidět, jak ty nejnižší pohnutky hýbají vůdci. Nechtějme však říkat, že my jsme před tímto zlem skryti.

Ve 2. Petra 2,15 stojí: „*Opustivše cestu přímou, zbloudili, následující cesty Balámovy..., kterýž mzdu nepravosti zamiloval. Ale měl, od koho by pokárán byl pro svůj výstupek*“ (= pro svou převrácenost, nebo neposlušnost).

Jak hrozný rozdíl mezi těmito lidmi, kteří mluví, dávajíce své řeči zdání pravdy proto, aby měli svou odměnu, svůj „chlebiček“, – a Božími služebníky, o nichž je řečeno: „*Jak krásné nohy... zvěstujících dobré věci*“ (Řím. 10,15, viz též Izaiáš 52,7; Nahum 1,15). To jsou lidé, jejichž praktický život je v souhlasu s evangeliem, které nesou. Lze o nich říci: Jak krásné chození těchto Božích služebníků, kteří nejen zvěstují evangelium, ale také se z něho radují, kteří toto evangelium též žijí. Jak kdosi pověděl, jsou to Pavlové, Petrové, tací, kdo se ubírají stopami jejich kroků.

Vrchol zla pak přichází s tím, co je nazváno „*odporováním Chóre*“. Ze Starého Zákona víme, kdo byl Chóre: byl ve službě svatyně, byl to levita; ale nespokojoval se s tím, co mu Bůh přidělil. Bažil po službě, kterou ho Bůh nepověřil. A tak ho vidíme v odporu, ve vzpouře. To je věc nejvyšší vážná. Je to vážné také proto, že to Bůh ztrestal Svým soudem, hrozným soudem. Bůh se musel od toho domu vzdálit a ten pak zachvátil Jeho soud.

Vzpoura je něco, co bude obzvláštním způsobem činit Antikrist.

Zde šlo o zjevnou, vyloženou vzpouru proti Mojžíšovi a Aronovi. Mojžíš je představen jako král v Ješurun (5. Moj. 33,5 dle pův.: „*Tedy stal se v Ješu-*

runu králem, když se shromažďovali vůdcové lidu spolu s kmeny Izraele“) a Aron jakožto nejvyšší kněz. Tyto dva charaktery jsou charaktery Krista: On je zároveň král i kněz. Jsou to právě tyto charaktery Krista, jež zjevná vzpoura zapírá a bude zapírat. Tato vzpoura jistě už začala, neboť se ukazovala již za času Judy. Bylo mluveno a psáno proti osobním titulům Krista, postaveným a přesně vyznačeným skrze Boží Slovo. Ano, to je odporování Chóře. Je to hrozná smělost, která takové pohání, aby se stavěli proti samému Bohu, proti Kristu. U Kaina vidíme bídnost těla, jež nechápe Boží myšlení, a jež je nepřátelstvím proti Bohu; u Baláma pokrytectví a zkaženost; u Chóře ale hroznou smělost, vyloženou, zjevnou vzpouru.

Dnes jistě není zatěžko nalézt skutečnosti, které nesou podobu Chóreho odporování. Písma jsou popírána, bojuje se proti nim. Jsou činěny rozmanité, ale zjevné, vyložené útoky proti Kristu. Ano, takové je jeviště, jež každého dne kolem sebe vidíme. Smíme tu však naštěstí dýchat jiný vzduch.

Aby se někdo mohl vyhnout soudu, jenž zachvátil Chóreho a všechny, kdo byli s ním, musel se vzdát od jejich příbytku. Ti, kdo s nimi zůstali, byli spolu s nimi také zachvácení. Je třeba se oddělit. To, co od nás Bůh žádá, je oddělení se od zla. Jak nesmírně vážný to byl soud: otevřela se země a pozřela je za živa. Chóře nebyl sám. S ním bylo zachváčeno 250 dalších, kteří kadili. Nešlo o vyřizování věci mezi Mojžíšem a Aronem na jedné straně a Chórem na druhé straně. Zde věc vyřizoval Sám Bůh. Osud těch duší byl jen a jen Boží záležitostí.

Chóře byl levita, byl tedy z pokolení, které bylo obdařeno výsadami. Setkáme-li se s osobami, které jsou obdařeny výsadami, jež patří k vyznavačskému křesťanství, ale v daném okamžiku se ukazují jako postavení proti Kristu, nemáme proti nim bojovat. Máme se od nich oddělit. Možná, že si dost neuvědomujeme tyto věci a někdy si tak trochu myslíme, že máme moc vytrhnout takového Kaina z jeho cesty, Baláma z jeho bludu nebo nějakého Chóreho z jeho hrozného opovázlivosti. Ale v žádném z těch případů nemáme co dělat. Nemůžeme nic jiného, než zjevovat Krista. Stačí, abychom se jen dostali do styku s takovými stavy duše, abychom poznali, s jakou **mocí** tu má člověk co činit, a že k tomu, aby srdce v takovém stavu bylo zlomeno, aby slepým byly otevřeny oči, je třeba **Boží moc**. Je třeba obrácení.

Připomeňme si, že když máme co dělat s takovými dušemi, nemáme používat tělesné zbraně, nýbrž Boží zbroj, abychom všelikou mysl přivedli k poddání se a poslušnosti Kristu. Samo dílo ale uskutečňuje Bůh.

12. a 13. verš: „*Tito jsou na vašich hodech /lásky/ skvrny /nebo: úskalí/, kteříž s vámi hodují bez studu /nebo: bez bázně/, sami se pasou; /jsou/ oblaky bez vody, hnané větry, stromy v podzimu, bez plodů, dvakrát odumřelé, vykořeněné, divoké vlny mořské, vymítající pěnu svých hanebností, hvězdy bludné, jimžto mrákota tmy zachována jest na věčnost.*“ (dle pův.)

Nyní nám Juda uvádí několik obrazů, z nichž každý podává jednu stránku života, jeden způsob těchto lidí, kteří se vloudili mezi křesťany. „*Tito*“, opět v ostrém protějšku k věrným, „*jsou na vašich hodech /lásky/ skvrny...*“ Tento první obraz se vztahuje k hodům bratrské lásky, jež svatí společně konali. Jejich srdce naplňovala radost, že patří Pánu. Byla to osoba Páně, jíž se všichni obírali a jež byla jejich radostí. Ale zde ukázané hody lásky byly zřejmě řízeny, jak Bůh osvědčuje, jinou věcí. Byla to láska, ale ne pouze láska k Pánu, nýbrž láska mezi bratry. Apoštol praví: „*Tito k vám přicházejí, ale jsou to skvrny.*“ Ostře se odlišují, jsou kontrastem, protikladem. Lze dobře rozumět tomu, co je tímto obrazem míněno. Je-li na některém stole prostřen bělostný ubrus, lze na něm hned vidět každou skvrnu. Podobně i tací lidé jsou mezi křesťany jako skvrny. Jejich způsob se projevuje rozmanitě. Předně tak, že ten, kdo nemá život z Boha, je už od přirozenosti skvrnou. Mrtví s živými – to nejde dohromady. Dále je odhaluje jejich charakter. Je řečeno: „*kteríž s vámi hodují*“, tj. z ničeho si nic nedělají. Jak to jeden pověděl: snadno si svými rty osvojují kananejskou řeč, ale ve skutečnosti se řečí pravého věřícího nedovedou vyjadřovat.

A konečně: obírají se sami sebou, sami se pasou. Zatím co v oněch hodech lásky, bratrské lásky, jeden myslel na druhého, měl péči o druhého, po hmotné i duchovní stránce, „*tito*“ mysleli jen na sebe. Jsou to sobci, egoisté. Je to to bídné „já“, krátce: tělo. Ten jednoduchý obraz nám má mnoho co říci.

Tutéž myšlenku nalézáme v 2. Petra 2,13: „*Tito však ...skvrny a mrzkosti /nebo: poskvrny/, ti, kteříž s vámi hodují, v svých lstech se kochají.*“

Komu jsou tito lidé skvrnami? Je samozřejmé, že Bohu. Ale můžeme mít za to, že i u pravých věřících má být dostatek poznávací schopnosti, aby „*tací*“ byli rozeznáni. Skvrna bývá zjevena v světle. Nu a praví věřící žijí v světle, takže tito cizí, vloudivší se, se takovými jeví i svatým. Jisté je, že kdyby někde byl dostatek duchovního rozlišování, bylo by to viděno hned. Na počátku Knihy Skutků neobstála ani nejmenší skvrna. Ba, i když šlo o pravé věřící, bylo jejich zbloudění hned zjeveno. A Písmo nám o tom mluví,

aby upoutalo pozornost a duchovní mysl svatých. Je to výzva k bdělosti, aby svatí, žijíce v světle, ty skvrny viděli. Dnes, protože jsme, abychom tak řekli, pohrouženi do masy tak zvaného křesťanstva, se musíme právě v tomto mít na pozoru. Je to výzva věřícím všech dob, jež je v souladu s naučením všech částí Písma. Dnes již neznáme ony „hody lásky“. Ty, které dnes bývají pořádány některými evangelickými denominacemi, jsou něčím naprosto jiným, slouží patrně především k propagaci takové církevní společnosti a k získávání nových členů. Ale skrze Boží milost poněkud známe bratrské obecenství – radosti, které ti svatí při jejich hodech lásky okoušeli – takže je možné i na nás vztáhnout mravní význam tohoto místa.

Epištola Judy nepojednává o těchto otázkách z hlediska církevního, nýbrž z hlediska mravního. Naučení z hlediska Církve, tj. jak se mají svatí chovat vzhledem k Církvi, nalézáme na jiných místech. Tu jde o to, abychom, pokud je to dáno, viděli, co nám celé Boží Slovo říká o této otázce.

Jistě, jiné Epištoly nás učí, že praví křesťané nemají mít nic společného se zlem. Nejde o to vést boj proti zlu, chtít ho ze světa odstranit, nýbrž oddělit se od něj. Oddělovat se od každého zla zůstává naprosto jasnou povinností pro každého křesťana i celou církev. Zvláště apoštol Pavel nás poučuje o kázni, jejímž praktickým provedením je právě oddělení.

Mezi svatými, mezi opravdovými věřícími je obecenství ducha a myslí. Hody lásky jsou obrazem obecenství: společná radost, bratrská láska živěná Boží láskou. V tom je v podstatě smysl a význam oněch hodů lásky. Ti, kdo jsou skvrnami, nemají pravé obecenství se svatými. Není a nemůže být obecenství mezi temnotami a světlem. To nám ukazuje a vysvětluje, že praví věřící mají vždy něco, co budí zdání, že jsou přísní, neoblomní, neúprosní. To je ovšem přirozené. Někdy nám říkají, že nesmíme být tak příliš nároční. My ale musíme klást tytéž nároky, jaké klade Bůh. To je požadavek, jenž není lidský.

Je blahé myslet na okamžik, kdy se budeme těšit z věčných hodů lásky. Neboť naproti těm, jež Písmo označuje „tací“, kteří nemají péči o nic jiného než o sebe, my, až budeme s Pánem, budeme okoušet blaho v obecenství s Ním i se svatými. Ti, kteří se vloudili, „se sami pasou“. Nemají starost o nic jiného než o své „já“. Ale projevem života z Boha je právě to, že dává úplně stranou naše „já“ a uvádí nás do obecenství s Pánem a s předměty Jeho lásky. Je to skutečný výsledek, jemuž nás Bůh neučí jen jako nějaké teorii, nýbrž o němž si též přeje, abychom ho uskutečňovali. Proto Bůh činí vše, co

je třeba, aby svaté osvobodil od toho „já“, které jsme my tolik nakloněni pěstovat a hýčkat.

Nemáme již ony hody lásky, ale známe radosti, jež při nich byly. Radosti klanění a velebení při stole Páně, jestliže je náležitě uskutečňujeme, jsou dokonce vyšší než ony. Máme na mysli počátek 1. Epištoly Jana: „*Obecenství naše jest s Otcem i se Synem Jeho Ježíšem Kristem...*, **aby radost vaše byla plná.**“ Tu býváme oprošťováni od sebe samých (od hledění na sebe) a Duch Svatý působí jednotu, sytící nás Kristem.

Nepřítel se usiluje zkazit pokud možno i hody lásky, chce z nich odstranit lásku k Pánu a lásku jak On si přeje mezi svatými, aby tak ze všeho udělal pouhý výraz bratrství, obecenství – věc, kterou přirozený člověk může napodobit. A to je něco úplně jiného.

Bdělost, pokud se týče oněch skvrn, se provádí nejen vzhledem k těm, kdo nemají život, nýbrž i vůči těm všem, kdo by mohli svědectví poškozovat tělesnými vlivy nebo svěťáckostí.

Dejme tomu, že některý opravdový křesťan se dostane mezi svaté a dá se do kázání věcí, které nejsou podle Božího Slova (takové věci bývají často tak přikryté a maskované, že je lze jen těžko rozeznat). Může třeba přijít a říkat, že zlo neposkvrňuje shromáždění, že poskvrňuje jen určitého jedince, který to zlo páchá. Že proto není třeba se od takového člověka oddělovat. Zodpovědnost svatých, kteří jsou osvědčeni Písmem, je jasná: od takového učitele je třeba se oddělit.

Kdyby někdo řekl: „Rád bych s vámi bral účast při stole Páně, ale rád bych také tuto účast bral v jiných kruzích“ – je naší povinností takovému člověku sloužit, vést ho k tomu, aby měl o věci jasno. Jestliže on ale trvá na svém, nemůžeme ho připustit. Takový nepochopil význam a smysl svědectví. Žel, že je třeba se obávat, že nejedni to dosud nepochopili, i když si navenek počínají, jako by měl na svědectví účast!

V onom verši z Epištoly Petra, jenž byl před chvílí uveden, se mluví o „skvrnách a poskvrnách“. Je třeba mít se na pozoru před vším, co je poskvrna (mrzkost), neboť pravý věřící může mít poskvrnu a tím koná dílo nesoucí zkaženost.

Opakujeme, že církev již není tou plnou zárukou, jako byla na počátku. Přítomnost apoštolů takovou zárukou byla a byla tu moc a svatost. Ale i dnes je v církvi jistá ochrana před zlem, a to natolik, nakolik se ona zkušuje, aby byla věrná. Jakmile však jsou otevřeny dveře jakémukoliv ochabnutí a

úpadku, bývá ona záruka ta tam.

Vědomí o tom, co je to svědectví a co církev, se stává tím vzácnější, čím více se blížíme konci. Je to svědectví Bohu, svědectví Kristu – proti Satanu, proti světu. Můžeme tedy rozumět, že to není nějaká malá věc a že její význam nesmíme měřit malou významností a směšně malým počtem těch, kdo toto svědectví tvoří – znaků, jež působí, že toto svědectví je **v očích lidí** pohrdanou věcí. Blaze nám, jsme-li si vědomi, že sami o sobě nejsme nic. To je to jediné místo, jaké nám sluší. Ale pokud se týče Církve, ó, kéž rosteme v známosti toho, čím ona je Bohu a Kristu.

Co udílí význam Církvi (a tím i místnímu sboru jako jejímu výrazu), není počet nebo významnost osob, jež tam tvoří svědectví, nýbrž Boží přítomnost, přítomnost Pána a Ducha Svatého. To není žádná malá věc. Jestliže jsme si vědomi, že je tu Pán, pak zde musí být také vidět Jeho rysy a vlastnosti. Proto být shromáždění ke jménu Ježíš, to vyžaduje a spolu nese mnohá vnitřní zkušování, protože je třeba, aby vše bylo v souladu s Jeho Osobou, která je právě středem shromáždění.

Nestačí číst a připomínat Mat. 18,20 – je to třeba uskutečňovat. Byli jsme svědky, že Pán se musel i vzdálit. Ano, Pán se může ze shromáždění vzdálit. To již se stalo. V takovém případě je shromáždění – svědectví tou skutečností prakticky zrušeno.

Druhý obraz „*oblaky bez vody, hnané větry*“ /= hnané od větrů/, je jednoduchý, ale má nám mnoho co říci. Země potřebuje déšť. A co je třeba, aby mohla být svažována a napájena? Oblak obsahující vodu. A tu máme jisté lidi, kteří se stýkají s dušemi, jež prahnou potřebami. Tací lidé budí dojem, že přinášejí pravou vodu, a sami si i myslí, že ji přinášejí. Ale běda! Oni sami nikdy nebyli u zdroje, aby pro sebe nabrali, a proto ani nemohou napájet nikoho jiného. „*Hnané větry*“ – nic stálého. Nemusíme chodit daleko, abychom pro toto našli příklad. Ale ono se to vztahuje i na nás, protože i my někdy můžeme nést ráz oblaku bez vody. Abychom mohli zavlažit a občerstvit, musíme nejprve sami načerpat. Je třeba, aby se každý napil jednou, pro sebe, a potom aby pil stále. „*Kdo věří ve mne, jakož dí Písmo, řeky z břicha jeho poplynou vody živé.*“ Jinak budou slova, jež budeme vyslovovat, suchá. Pán byl vždy připraven napájet. Samaritánka to věděla. O službě svěřené v tomto směru Církvi se mluví na konci Knihy Zjevení: „*Kdo žizní, přijdiž, a kdo chce, nabeř vody života zdarma.*“ Kolik osob v křesťanstvu mluví o Božích věcech, mluví o Pánu! A přesto, množství duší, ke kterým se obracejí,

zůstává bez obdržení jakéhokoliv požehnání. Naštěstí Bůh dovede svlažovat, aniž by k tomu potřeboval kteréhokoli člověka. Ale zodpovědnost takových lidí zůstává.

Následuje třetí obraz: „stromy v podzimu /dle původního: v pozdním podzimu/, bez plodů, dvakrát odumřelé, vykořeněné.“ Kdyby to bylo na jaře, byla by tu možná nějaká naděje na ovoce. Zde ale přišla žeň, kdy mělo být vidět ovoce, ale není žádné. Jak to, že není, když přece Pán Ježíš řekl: „V tom bývá oslaven Otec můj, když ovoce nesete hojné“? Proto, že „beze mne nic nemůžete učiniti“ (Jan 15). Jsou to ubohé duše, které nikdy nebyly ve styku s Pánem. Jsou dřevo mrtvé. Ačkoliv v jejich jaru byl nějaký náznak vyznávání, nyní, když přeběhl čas, nezůstává nic. Dvakrát odumřelí: byli mrtví z přirozenosti, jako děti Adama, a jsou mrtví i co do svého vyznání. Jak smutné, žalostné! Ale Boží milost nám dala poznat něco jiného než tyto duše, které učí, ačkoli nikdy nepily z pramene. Jaká milost se nám stala, že jsme byli přivedeni do prostředí, kde Bůh koná Své dílo.

„Tito“ jsou ještě přirovnáváni k „divokým vlnám mořským, vymítajícím pěnu svých hanebností“. Jsou to osoby, jež nejsou založeny na skále. Vlny jsou neustále v pohybu, a takový je způsob těchto lidí. Jestliže je moře vzbourěno, vlny jsou vzduté a tříští se o úskalí. Je nám řečeno, že vlečou s sebou něco, co Písmo označuje jako „pěnu jejich hanebností“. Chápeme jistě, že to jsou srdce, jež nikdy nepoznala, co je láska Spasitele, a jež pro sebe, jak hrozné!, nikdy neokusila, jak dobré je znát Pána Ježíše. Nemají pranic podobného s Marií, která tiše seděla u Ježíšových nohou. Jsou na oko velice horliví a činní, ale je to činnost tělesná. Koncem nemůže pak být nic jiného než smrt pro ně i pro ty, kdo je poslouchají.

V Izaiáši 57,20 čteme: „Bezbožní pak budou jako moře zbouřené, když se spokojiti nemůže, a jehož vody vymítají nečistotu a bláto. Nemají žádného pokoje, praví Bůh můj, bezbožní.“ V tomto obrazu můžeme zjistit dva charakteristické rysy:

- 1) Zmítání, mravní nepokoj; tomu lze rozumět, vždyť nemají žádný pokoj svědomí, ani pokoj srdce, nemají pokoj s Bohem.
- 2) Jejich činnost se projevuje jako zlo: „vymítají nečistotu a bláto“, vymítají „pěnu svých hanebností“. Naprostý nedostatek známosti Boha nese s sebou osudně tyto věci: mravní nestálost, zmítání, zmatek: „Nemají žádného pokoje, praví Bůh můj, bezbožní.“ A dále: kdykoli a jakkoli, vždy jen zlo. Je to nezvyklý, divný obraz, který je nám podán v těchto verších. Ale

Bůh trpělivosti a milosti nám podává tento obraz.

Je třeba víra, aby tací lidé mohli být odhaleni. Přirozený člověk se rád, ochotně nechává ovlivnit tím, co oni mluví, ale víra umí rozeznat, co jsou takoví zač.

Jak velmi si máme vážit Boží milosti, která nás uchránila před podobným údělem a bez níž bychom žili v „křesťanství dvacátého století“ s jeho uvedenými význačnými rysy. Je to Boží milost, jež nám dala život, víru v Jeho Syna, odkud pro nás plyne vše.

Koří nás to, pomyslíme-li, že se mezi pravé křesťany mohly vloudit takové osoby. Připomíná nám to, o čem mluví Pán v Evangelích: my jsme usnuli a mezitím nepřítel nasek koukol. Je třeba, abychom uměli rozeznávat tuto směs, jež existuje v křesťanském vyznání.

Písmo nám ukazuje, že víra tuto rozlišovací schopnost má. To je, co vidíme v 2. Tim.: *„odstup od nepravosti každý, kdo vyslovuje jméno Páně“* (2,19 dle pův.) a víra nejen dovede rozeznat nepravost, nýbrž ona též umí chodit *„s těmi, kdo vzývají Pána ze srdce čistého“*. Zda v tom obrovském křesťanském systému, v *„domě velikém“* nelze najít vůdce, kteří jsou oblaky bez vody, stromy dvakrát odumřelými, vykořeněnými, divokými vlnami mořskými, kteří se dávají ovlivnit jakýmkoliv politickým nebo náboženským větrem, jimž chybí ten pevný základ, jež udílí Boží známost – kteří si neberou čas k naslouchání a učení – kteří chtějí hned učit, ale sami nezůstávají v Boží škole, protože nikdy nepoznali ani Boha, ani Jeho školu?! Takže člověk je téměř omráčen, vida prázdnotu, již se vyznačuje spousta naučení podávaných v celém tom křesťanstvu. Jak hrozné je tam strádání a bída. Jak je dobře znát, že tam chybí zavlažování, po němž prahne víra. Křesťanské literatury je dnes sice spousta, ale je daleko vzdálena od pramene. Tato literatura nezavlažuje, anebo zavlažuje jen velice málo. Čím více tyto poznatky srovnáváme s tím, co praví Písmo – pravý křesťan, totiž ten, kdo má život z Boha, se o tom velmi rychle přesvědčí – tím větší máme příčinu chválit a vyvyšovat Pána, že nás přidržel při Svém Slově. Je to milost, kterou jistě neoceňujeme tak, jak bychom měli. I když toho třeba říkáme málo, je čteno Boží Slovo, skrze Slovo pak před nás předkládána Osoba Páně. Kdybychom i nic jiného nedělali, než je četli, bude tu vše.

Tyto verše jsou vhodné, aby je každý prakticky vztáhl na sebe, a tak věděl, jak se má chovat vůči rozmanitým kruhům, mezi nimiž žijeme. Kéž se

zbožný křesťan v tomto směru zkušuje a jistě nebude dlouho kolísat nebo váhat.

Naší ochranou je, co napsal Pavel v 2. Tim. 3,14-17: *„Ale ty zůstávej v tom, čemuž ses naučil, a což jest svěřeno..., kteráž tě mohou moudrého učiniti k spasení skrze víru, kteráž jest v Kristu Ježíši“* a *„všeliké Písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží ke spravedlnosti, aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový“*. Netřeba se pročítat stránkami mnoha knih. Nám křesťanům stačí pročítat tu jednu Knihu, kterou nám dal Bůh, a knížky které mluví o NĚm. Jinak budeme v nebezpečí, že budeme bídne mrhat čas.

Pokud jde o společné čtení Písma, Pán nás vyučil, že to nejsou vnější (tj. povahové, světskou výchovou nebo vzděláním získané) kvality, jež z někoho činí služebníka. Služebník musí předkládat Krista a žít stádo. Jaká bída, jestliže dbáme na věci zevní a opouštíme podstatu. Jak ale naproti tomu je blahé, když některý bratr předkládá Krista! Kéž to Pán dá, aby tomu tak bylo vždycky. Kéž jsme chováni v takové blahé jednoduchosti. Tu bude blaho, svoboda Ducha, svlažování, požehnání, pokoj. To potřebujeme, jen to, nic víc. Milujeme bratry, kteří nám činí **dobře od Pána**. My nikdy nebudeme **příliš** jednoduší /prostí/.

V posledním obrazu jsou ti nesoucí odpovědnost vylíčení jakožto *„hvězdy bludné, jimžto mrákota tmy zachována jest na věčnost“*. Hvězda buď vydává, nebo odráží světlo. Je Bohem postavena dle určitého promyšleného řádu, aby osvěcovala uložené místo. Zde však je jen temnota! Jsou bludné, jejich postavení nelze důvěřovat, mění se a mravně nám to má co říci. S tímto obrazem se vícekrát setkáváme v Knize Zjevení. Hvězdy padají, nemajíce mravní moc. Ony uvodí neslýchané nepořádky, mizí jejich původní charakter co hvězd a obrovské zástupy tu zůstávají opuštěny. Ano, tací zde jsou ti vyznavačští vůdci. Způsob jednání a chování vyznavače nemá pevnou linii, právě tak jako jeho učení. Během svého života má čas, aby se mnohokrát proměnil, změnil. Nelze proto nic dát na učení nebo příklad, jež takovíto vyznavačští vůdci podávají. Jsou ovládáni svými vlastními myšlenkami a stejně tak proměnlivou situací kolem sebe. Křesťan není řízen ničím a nikým, jen Kristem. Křesťan by měl být jako hvězda na svém místě, v neproměnném postavení, v učení, v praktickém životě, v mravním chování, jako hvězda vyznačující se stálostí a vytrvalostí.

Ty bludné hvězdy jsou v hrozném protikladu k oněm, o nichž je řečeno:

„jejichžto obcování jaký byl cíl, spatřující, následujtež jejich víry.“ (Žid. 13,7). Ano, zde máme hvězdy, jež zůstávají na svých místech. Přivádí nám to na mysl tu skupinu zářících hvězd v Žid. 11, z nichž každá na svém místě svítí nebeským, božským jasem.

Ve Filip.2,15 stojí, že věřící svítí jako světla mezi pokolením zlým a převráceným, a v Ef. 2,8: *„jste světlo v Pánu“*. Prosme, aby tento charakter měl u nás u každého takovou žádoucí stálost a pevnost, abychom nebyli světlem svítícím jen někdy a rovněž ne světlem bludným a klamným. Též nezapomínejme, že rovněž sbory jsou představeny jako lampy. V podstatě nám to má říci totéž.

Připomíná nám to také oněch sedm hvězd sedmi církví /sborů/. Sedm hvězd je sedm andělů, přičemž každá hvězda je zvlášť zodpovědná za příslušnou církev, příslušný sbor. Jestliže hvězda v některé církvi je bludná, obrací se Pán v prvé řadě na ni, neboť mluví k andělům církví.

A jaký je bídný konec všech těch bludných hvězd! Mrákota temnoty je jim zachována na věčnost. Žádné světlo. Vše jen a jen temnost, a to na věky věků! Věčná noc!

14. – 16. verš: *„Prorokoval pak také o nich /lépe: o těchto/ sedmý od Adama Enoch, řka: ‚Aj, Pán se běře /dle pův.: přišel/ se svatými tisíci svými, aby učinil soud proti všechněm, a trestal /dle pův.: usvědčil/ všechny, kteříž by koli mezi nimi byli bezbožní, ze všech skutků bezbožnosti jejich, v nichž bezbožnost páchali, i ze všech tvrdých řečí, kteréž mluvili proti němu hříšníci bezbožní.‘ Tiť jsou reptalové, stýskaví, podle žádostí svých chodíce, jejichž ústa mluví pýchu, pochlebující osobám pro svůj užitek.“*

14. až 16. verš nám podávají zjevení, jež bylo dáno Enochovi. Bůh mu to dal, aby již v tehdejší jeho době viděl soud těch bezbožných, a on o tomto prorokoval. Je zvláštní, že to muselo přijít až do předposlední knihy Božího Slova, aby bylo známo, co Bůh soudí, a co zjevil o bezbožném člověku a o následcích této bezbožnosti. Boží myšlení jsou neproměnná. On zná zlo, soudí je, a Jeho soud se nezměnil ani pro uplynulé věky. V opaku k Noemovi, jenž prošel soudem, byl Enoch vzat do nebe dřív, než byl soud vylit. Tento muž, jehož vzetí vzhůru tak vzácným, blahým způsobem mluví k našim srdcím o našem postavení, o našem losu k vejítí do onoho lepšího světa – tento blahý muž věděl také o soudu, který měl zachvátit bezbožné lidi. Páchá se zlo. Někdy se zdá, jakoby si toho Bůh nevšímal, protože je trpělivý. Jakmile

však udeří hodina soudu, nikdo neunikne. Je to vážné. Ano, Bůh nebude posmíván!

O Enochovi je nám sděleno, že chodil s Bohem plných 300 let. Chodě takto s Bohem, mohl sdílet Jeho myšlení. Jestliže takto chodíme s Bohem, budeme moci znát Jeho myšlení, která nám On zjevuje ve Svém Slově. Dobře si všímejme všech těchto napomenutí, jež nám tu Bůh podává. Dospěli jsme k předvečeru soudu, který bude vylit na tento svět, až bude plně zjeveno odpadnutí. Buďme bdělí k ostříhání Božích myšlenek, abychom nebyli jako ti, na něž dolehne soud. Nebude pro nás žádná omluva, jestliže nebudeme chodit podle Božích myšlenek.

Jakou září nám tu svítí jednotnost Božího Slova a moc Božího Ducha: skrze Ducha se Juda vrací zpět do minulosti až ke Kainovi – skrze téhož Ducha vnořil Bůh Enocha do budoucnosti. Ani onen, ani tento nemohli mluvit nebo psát jinak než v moci Ducha Božího. A stejně ani my nemůžeme uvažovat Písma, leč skrze téhož Ducha.

Enoch byl časově ještě tak blízko prvnímu člověku, a Bůh mu zjevil příchod Páně. Velice a nejedním způsobem poctil tohoto muže. Ovšem chodit 300 let s Bohem nebylo za tehdejší doby ani o trochu snadnější než dnes. V Židům 11 stojí: *„věrou Enoch přenesen jest, aby neviděl smrti... svědectví měl, že se líbil Bohu. Bez víry pak nemožné jest líbiti se Jemu.“* Jak krásné svědectví! Zda to bude moci být řečeno o každém z nás?

Jak smutné jsou dějiny člověka! Bůh musí již tak brzy mluvit o soudu, a i ještě tak pozdě – musí o něm mluvit v každém čase. Boží trpělivost je veliká, bezmezná. Ale nadejde okamžik, kdy tato trpělivost skončí. Je to velice pozoruhodná věc, že Enoch ve svém proroctví neohlásil potopu. Ohlašoval poslední soud. Je to proroctví vzhledem k soudu křesťanstva. Ti, kdo budou na sklonku časů souzeni, budou, uvaženo z mravního hlediska, titíž, jako v každé době, zvláště pak v době Enocha.

Nezapomínejme, že soud začíná od Božího domu. To je nesmírně vážné. Velice mnoho se mluví o milosti. My ji jistě potřebujeme – ale nezapomínejme, že Bůh je Bůh svatý, a že jestliže Pán je nyní Spasitel, pak bude i Soudce. Je tu ukázán jako vykonávající soud. Bůh jistě nebude stále snášet to, co se děje. Bůh není hluchý ani slepý, aniž ovšem je k tomu všemu lhostejný. Věřící si přejí, aby ten den přišel, poněvadž pak země konečně pozná spravedlnost a odpočinutí. Ano, věřící cítí potřebu toho i pro zemi. *„Neboť*

když soudové tvoji dějí se na zemi, obyvatelé okrsku zemského učí se spravedlnosti.“ (Izaiáš 26,9). Dříve se tomu nenaučí.

Enochovi bylo dáno vidět ony tak vážné věci soudu. Ale Bůh mu též dal milost, aby mohl vidět Pána uprostřed Jeho svatých tisíců. To je velice potěšující, neboť vidíme-li na jedné straně zlo a ty, kdo je činí, pak na druhé straně vidíme Boží dílo a ty, které On shromáždí, kteří budou po boku Pána, provázejíce Ho. Jestliže existuje takové oddělení těchto dvou tříd lidí, máme si přát zachovávat takové mravní oddělení i dnes. Budeme s tím, jenž bude soudit. Budeme-li zůstávat oddělení, bude to navíc služba, kterou budeme prokazovat těm, kdo jdou vstříc odsouzení.

16. verš nám ukazuje, že tito lidé jsou nešťastní. Reptají a stále si jen stěžují. Jak blahé, že křesťan může žít klidně, pokojně. Může být spokojen a má nejednu příčinu, aby spokojen byl, když kolem sebe vidí lásku, již je zahrnován, kolem dokola obkličován, již je milován. A přesto jsou to křesťanští vyznavači, zodpovědní za křesťanskou známost.

Vyznávají, že jsou vedeni vysoce vznešeným ideálem: „mluví pýchu“, zatímco ve skutečnosti nejsou vedeni ničím jiným, než svými žádostmi. Je jisté, že toto nebezpečí hrozí nám všem. V křesťanském světě je snaha být křesťanem význačným a k tomu je třeba mít ctižádost. Právě **toto** zde máme. Křesťan by měl mít jen jednu ctižádost: vždy činit vůli Páně. *„Svět pak hyne i žádost jeho, ale kdo činí vůli Boží, ten trvá na věky.“* (1. Jana 2,17)

Konec uvažovaného verše ještě ukazuje, že pochlebují jiným lidem. Pochlebují jim pro svůj vlastní prospěch. To je v podstatě lež. Lichotí, aby získali.

Jaká to věc, že Bůh ráčil sestoupit do této propasti! „Dokazuje pak Bůh lásky Své k nám; neboť když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás.“ (Římanům 5,8)

17. – 19. verš: *„Ale vy, nejmilejší, pamatujte na slova předpověděná od apoštolů Pána našeho Ježíše Krista. Neboť pověděli vám, že v posledním času budou posměvači, podle svých bezbožných žádostí chodící. Toť jsou ti, kteří se sami odtrhují /nebo též lze překládat: působí roztržky/, hovadní /= živočišní, nebo přirození, tělesní/, Ducha nemající.“*

Co bylo nyní čteno na počátku, ukazuje na rozvoj zla až do konce, tj. až do odpadnutí. Tu se Juda obrací k „milovaným“ – k věřícím. Otevírá před nimi prostředky a zdroje pomoci, jež jsou s to čelit každému druhu toho zla.

Ukazuje, jak křesťané mohou být ochráněni a jak též uchráněni jsou. Nejenže jim dává rozeznat vše, co se nalézá na tomto světě, aby pochopili jeho významné, charakteristické rysy, nýbrž podává jim také to, co je třeba k praktickému životu s Bohem. Lék je podán, je ho ale třeba používat.

Jak jsme již poznamenali, první slova, jež nalézáme: „*ale vy*“, opakovaná v 20. verši, jsou v ostrém protikladu s výrazem používaným předtím, kdy byla řeč o těch lidech, kteří se mezi křesťany vkradli, a kteří jsou označováni jako „*tito*“. Jaké blaho, že se smíme řadit do skupiny „milovaných“.

V Danieli 10,11 nenalézá Bůh k označení Svého služebníka, který byl v údivu před zjevením Božích rad jiné jméno než toto: „*Danieli, muži velmi milý.*“ Je to slovo, jímž je kvalifikována věrnost a jež ukazuje, jak veliký význam jí Bůh přičítá.

Je to tentýž titul, jež Bůh dal Svému Synu: „*Tento jest ten můj milý Syn*“ a „*vzácné nás učinil v tom Nejmilejším*“ (Matouš 3,17; Efezským 1,6).

První věcí, k níž jsou věřící vybízeni, aby ji střežili, je Boží Slovo, to Slovo, které jsme slyšeli. Je tu apelováno na naši paměť, abychom si totiž připamatovávali slova pověděná nám Pánem nebo skrze apoštoly, aby nám byla průvodci. Zlo je veliké a jak se bude přibližovat konec, bude stále větší a větší. Nesmíme čekat, že dojde k nějakému zlepšení, k nápravě – naopak! Nicméně je tu jeden zdroj pomoci pro každou dobu. Byl pro včerejšek, je pro dnešek a bude pro zítřek. Je to neproměnné, nepohnutelné Boží Slovo. Jestliže zlo je zde nazváno svým pravým jménem a ukázáno v pravém světle, tu našťestí nalézáme i protiklad: to, co nás před zlem ochrání.

Juda neučí nic nového. Odkazuje svaté na to, co již znali. V 5. verši řekl: „*kterí jednou již víte všechno*“ a v 17. verši: „*pamatujte na slova...*“ jako i apoštol Jan na počátku 1. Epištoly: „*Což bylo od počátku.*“ Nic není pro nás nového. To, co bylo na počátku, je to, co máme znát, ostříhat ve svých srdcích a též i prakticky činit a žít.

Filadelfii je řečeno: „*Ostříhal jsi slova Mého, a nezapřels jména Mého.*“ Je to veliká odpovědnost, že máme v rukou vše, co je třeba, abychom byli ochráněni od zla a od světa. Bůh nám ve Své milosti tyto věci připomíná, protože my na ně až příliš často zapomínáme. Nedělá nám výčitky, neboť nás nazývá: „*nejmilejší*“. Pouze varuje.

První ochranou svatých je tedy, máme-li tak říci, jejich titul, označení „*nejmilejší*“, s nímž jsme se setkali již v prvním verši, kde je řečeno: „*milovaným v Bohu Otci*“. Než přistoupí k popsání zkázy, uvádí ty, kdo jsou v skrytu.

A když pak dokončuje vykreslení tohoto obrazu, znovu k nim mluví. A jistě, tváří v tvář všem těm bídám, všem těm úspěchům, jichž se nepříteli podařilo dosáhnout, jistě hluboce cítíme, že pokoj a bezpečí jsou jedině v Bohu samém a v Jeho Slovu. Čím více se budeme blížit konci, tím těžší bude jednoduše zachovávat Slovo, jež bylo slýcháno na počátku. Čím dále, tím více bude třeba víra a pevnost, statečnost a vytrvání k odolávání nástrahám, jež budou chtít modernizovat a přizpůsobit nové době i samo Boží Slovo. Čím dále, tím více se ti, kdo mají víru, budou muset rozpomínat na slova apoštolů, na slova Páně. To není vždy snadné, neboť apoštol Juda mluví v úvodu Epištoly o „bojování o víru“. Naší absolutní bezpečností a jistotou je pouhá Boží milost. A prostředkem, jak se z ní můžeme radovat, je: ostříhat Boží Slovo, za žádnou cenu se od něj nevzdalovat. Toto uskutečňoval apoštol Pavel. Ve 2. Timoteovi řekl: „*boj výborný bojoval jsem..., víru jsem zachoval*“. Setrval ve věrnosti, ač ne bez těžkostí nebo bez utrpení.

Boží svědectví je vždy svědectvím ostatku, zbytku, malých věcí, malého počtu. Titul svatých tu není jejich síla, je to místo, které jim dal Bůh, které jim způsobila milost.

Bůh Svým milovaným mluvil o zlu. Někdy slýcháme mluvit o tom, že prý není třeba obírat se zlem. Ale Bůh se jím zde obírá, a i svatí jsou někdy nuceni se zaměstnávat zlem, nevěřit, že vše je dobré, a to ani v nich, ani kolem nich. Pokoj je však v obírání se dobrem. Bůh, aby je povzbudil, se obrací k věřícím s klidem Toho, jehož se žádné zlo nemůže dotknout (rozuměj: tak, aby Ho snad přivedlo z míry – uvedená myšlenka nijak nepopírá, že každý hřích je hříchem proti Bohu a že Bůh o něm dobře ví), a jehož žádná těžkost nezmate.

Nu, a je to „konec času“. Kolem nás je plno lidí, kteří mají křesťanství za věc „zastaralou“, „dávno prý již překonanou“, prý za „pokus, jenž ztroskotal“. Ano, takhle se mluví. Nás to ale nemá překvapovat. Apoštol Petr nás již poučil, že „*přijdou v posledních dnech posměvači, podle svých vlastních žádostí chodící*“ (2. Petra 3,3). Obraz vyznavačského křesťanstva, jenž byl právě podán v Ep. Judy, by se zdál ospravedlňovat posměchy nevěrců. Ale víra ví, čeho se má držet.

Cesta křesťana uprostřed křesťanských mas není snadná. Křesťan musí putovat uprostřed všeho toho. Musí **takové** těžkosti překonávat. Ty těžkosti se pojí k jiným nesnázím, které mají svůj původ v situacích kolem nás, v na-

ších zkouškách, v našem vlastním ochabování a selhávání. Jsou to doby mělkých vod, kdy víra je postavena na zkoušku. Všude je mnoho úskalí, a proto je třeba ta moudrost, kterou udílí Bůh, aby tato plavba mohla být konána dobře. Nedat se strhnout proudem takzvaného moderního křesťanství – k tomu je zapotřebí víra a bude jí třeba stále víc. Je zapotřebí, abychom jako malé dítky zůstávali připojeni k pravdě, jak byla na počátku. Blahoslavení ti, jež Boží milost uchová v jednoduchosti a pevně vytrvalosti víry. Tací nepřijdou o svou odměnu.

Boží Slovo bylo dáno úplné. Je v něm síla a pomoc k putování přes všechno až do konce. Apoštolové Pána Ježíše pověřili, co bylo třeba, aby víra byla silná a aby křesťané byli ostříhání. Petr, jenž mezi tyto apoštoly patřil, ukazuje, že máme být pamětliví nejenom slov apoštolů, tj. Nového zákona, nýbrž též Starého zákona. To je velmi důležité, neboť nám je tím ukázáno, že je třeba celé Boží slovo. Říká: „*abyste pamatovali na slova předpověděná od svatých proroků*“ (2. Petra 3,2). To je Starý zákon. A „*na přikázání Pána a Spasitele /dané/ skrze vaše apoštoly*“ (takto dle pův.), to je Nový zákon. Nuže, abychom byli uprostřed zla ochráněni, je třeba, abychom svou Bibli četli celou. Někdo by mohl říci: Starý zákon se týká jen židovského lidu, proto ho nepotřebujeme. To by byl hrubý omyl, neboť způsob, jak Bůh ochraňuje, je vždy tentýž. Je třeba, abychom zůstávali malí a slyšeli Jeho hlas, byli těmi, kdo se třesou před Jeho Slovem (porovnej s Izaiášem 66,5).

Je třeba, abychom na svých modlitbách prosili Pána, aby uchovával svaté v tom, čemu byli vyučováni. Jestliže jeden bratr ví, co čeká na tzv. křesťanstvo, ale přesto se dá ovlivnit nějakým moderním věřícím podle stříhu doby, nemá žádnou omluvu. Bude před Bohem velice vinen. Nic nepochopil z naučení, jež mohl přijmout.

Je to milost, dovedeme-li zůstávat malými, protože to, co se vidí a co je nepatrné v očích lidí, je obecnství s Bohem a Jeho uznání. Oni si toho ani nevšímají, ale pro věřícího je vzácné, když ví, že sdílí Boží myšlení, že je v obecnství s Ním. I když pak je oceán nevím jak rozbouřen a běsní, takový věřící ví, kdo drží kormidlo loďky. Ve spojení se zárukou, již nám podává Písmo, je řečeno: „*slova předpověděná od apoštolů Pána našeho Ježíše Krista*“. Všechny tituly Páně jsou tu shromážděny, aby nám bylo ukázáno, že toto Slovo jest něčím jedinečným, slavným.

Skrytou hybnou pákou srdce posměvačů jsou jejich vlastní žádosti.

V Epištole Judy je připojeno ještě bližší označení: „*podle svých vlastních žádostí **bezbožnosti** /nebo **bezbožností**/ chodící*“. Není zde žádné spojení s Bohem. Je to vlastní vůle přirozeného tělesného srdce, jež je u nich v činnosti. Taci nejsou v Boží škole, vede je jejich vlastní myšlení. Jsou to „*lidé živočišní, tělesní, Ducha nemající*“.

Křesťan má však jedno skutečné a věčné požehnání: Ducha Svatého, který je nám dán, aby s námi byl navěky. ON je pečeti, že patříme Bohu. Je pomazáním. Skrze Něho známe Boží věci. Je to Duch přijetí za syny, v Němž voláme: Abba, Otče. „*Lidé živočišní*“ nemají nic z Boha. Nemůže být proto mezi jedněmi a druhými žádné obecenství. Jak vzácnou nám to činí milost, jež nás spasila, obrátila, dala nový život a těž prostné srdce k poslouchání Boha, když On k nám mluví, a víru malých dítek k věření tomu, co nám mluví.

20. verš: „*Ale vy, nejmilejší, vzdělávající se na té nejsvětější víře své, v Duchu Svatém modléte se, ostříhejte se /lépe: uchovejte se/ v lásce Boží.*“

Boží láska nás bere za ruku, aby nás vedla hustými mlhami, jež obestírají náboženský svět a budou ještě více houstnout. Jak vzácné, že tu smíme mít tu věrnou ruku, jež nás bezpečně dovede do vytouženého přístavu, po němž vyhlížíme. Boží Slovo je svíce našim nohám, a svíce není potřeba jinde, než tam, kde je tma. Ač tma stále víc a víc houstne, my máme to jasné Božské světlo, bezpečné pro víru. Přesto však nám Bůh chce udělit zmužilost, dává nám poznávat zdroje pomoci a síly – Božské zdroje, jež nikdy neoslábnou a nezklamou.

Uvedli jsme již, že Bůh nás vždy přivádí k celému Svému Slovu. Potřebujeme si připamatovávat, co On řekl. Známost Božích myšlenek otevírá pak před námi vše. Ukazuje na to, co je zlé, ale i na to, co nás před zlem uchrání. Jak je významné, že Bůh nám dává slyšet hlas Písem. Kdybychom věnovali větší pozornost Božímu slovu, byli bychom uchráněni před pády. Bůh nám ve Své Knize velmi často mluví o pádech. Činí to s neobsáhlou moudrostí, kdykoli je třeba. Ukazuje nám, když je to užitečné k našemu naučení, jak Jeho milovaní, kteří Ho přece, všeobecně vzato, oslavili, někdy klesli, a jaké byly příčiny jejich pádů. Pomysleme na takového Davida, který přece vždy chodil s Bohem, vyjma jednu smutnou věc. A Bůh nám odhaluje, proč. Považme takového Šalomouna, jenž tak dobře začal i dále vedl svůj život věřícího. Proč se konec jeho dnů stal tak temným? Jen proto, že zapomněl na některá místa Božího Slova, jež byla přece tak jednoduchá, jasná – která musel napsat a po všechny dny svého života měl pročítat. Zde máme, proč

Šalomoun padl. Potřebujeme pokorně, leč vytrvale číst a znovu číst Boží Slovo! Jen tak bude stezka našich kroků osvětlována světlem a jasná. Tři hříchy, které Šalomoun spáchal, jimiž se dal chytit, jsou shrnuty v 17. až 20. verši 17. kap. 5. Knihy Mojžíšovy, přestože byl tolik varován, že se nemusel dát oklamat!

Bůh nám neříká vždy doslova a do písmene, co máme dělat. Často bývá způsob Jeho naučení všeobecný, jako třeba v 1. Jana 2,15: „*nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou*“. Nejsou tu popsány podrobnosti o všech jednotlivých věcech, jež jsou na světě, ale Bůh nám to dává dobře pochopit skutečností, že vše to, co je ze světa, se dělí do tří skupin (viz 16. verš), a že tyto věci nemají nic společného s Otcem.

Boží Slovo utváří a osvětluje zorné pole věřícího člověka. Bůh mu chce dávat na cestě poznat Svou vůli. Vidět nástrahy, jež Satan před nás nakladl, je vzácné. Ale je třeba něco víc: vyhnout se jim. K tomu je třeba síla a Boží Slovo nám ji dává. Ono je světlem k osvětlování cesty a dává též sílu k běhu po Boží stezce.

Poznali jsme již, že Daniel byl právě tak muž velmi milý. Protože mu Bůh zjevil velice temné budoucí věci, také to, že má nadejít mnoho zla, je stísněn a v ustrnutí. Avšak Bůh k němu mluví a tu on, jakmile slyší Jeho hlas, znovu nabývá sil. Je to Boží hlas, Boží Slovo, jež nám nejenom dává vidět zlo, ale také dává sílu, abychom nad zlem mohli vítězit a abychom od něho byli uchráněni. Je to, jako by nám Bůh říkal: časy jsou a budou stále těžší, nepřítel koná své dílo, zlo má průchod a stále vzrůstá. Je třeba, abys běžel touto cestou – a Já ti dám potřebnou sílu.

V 20. a 21. verši nám Juda předkládá prostředky a zdroje Boží pomoci Jeho lidu. Apoštol praví: „*Ale vy, nejmilejší*“, čímž je dáno, že uprostřed tohoto zlého stavu je jedna výjimka, jedna určitá cesta, jež se naprosto liší od té, která byla právě popsána. Na **této** zvláštní, oddělené cestě je dostatek zdrojů pomoci, zmocnění a síly. Předně: „*vzdělávající se na té nejsvětější víře své*.“ Skrze víru je věřící ve spojení se samým Bohem. Je vybízen, aby dělal pokroky v Boží známosti, jsa živ v Jeho svaté přítomnosti.

V Janově Epištole jsou Boží dítky viděny v jistém normálním vzrůstu. Když nás Bůh obrátil, stali jsme se dítkami – to je normální stav. Malé děti mají něco, co je docela příznačné: totiž že znají Otce. Jestliže se však nevzdělávají na té své nejsvětější víře, na své známosti Boha jako Otce, neporostou – a to bude nenormální stav. Jestliže se ale budou vzdělávat, porostou a stanou

se mládenci a mladice. To bude normální vývoj. K tomu, abychom se vzdělávali na té nejsvětější své víře, je třeba, abychom se den co den živili Božím Slovem.

Sám Pán řekl: „*Ptejte se na /lépe: zpytujte/ Písma..., ta svědectví vydávají o Mně*“ (Jan 5,39). Druhým zdrojem síly je: „*V Duchu Svatém modléce se.*“ Přejeme si, aby nás Bůh chránil toho, modlit se jinak, než v Duchu Svatém. Ale jak poznat, že se modlíme v Duchu Svatém? Boží Slovo nám ukazuje, že úlohou Ducha Svatého je vždy oslavit Pána. Je třeba, aby cílem našich modliteb byla sláva Páně. Duch Svatý, působící v nás, nás odvrací od jakékoli sobecké, nás se týkající starosti, a od naší náklonnosti, že i ve svých modlitbách myslíme jen na sebe a na svůj prospěch. A každá prosba učiněná v jednoduchosti a pokoře, mající před srdcem Krista, mívá vzápětí odpověď. V Římanům 8,26 stojí: „*Ano také i Duch pomocen jest mdlobám našim.*“ Dáme-li se Jím řídit a vést, budeme pronášet jen takové modlitby, jež Boha oslavují.

Naše modlitby jsou vždy slabé a nedokonalé, protože jsme v chatrných nádobách. A je velikou milostí, že Duch Svatý nám přichází ku pomoci. Bez Něho by naše řeč, náš způsob myšlení, nedosáhl k Bohu. Duch má svou vlastní řeč. Je to lkaní, jehož plný význam a smysl zná Bůh a jež tlumočí naši pravou potřebu. Z našich srdcí se nese lkaní, a my si ne vždy dost uvědomujeme, jaký má toto lkaní význam pro Boha, který vše rozeznává a odpovídá na to.

Modlitba jde ruku v ruce se známostí Pána. Jakmile byl Pavel obrácen, hned v něm začalo působit Boží Slovo. Je nám zaznamenáno: „*modlí se*“ (Skut. 8,11). Výrazem této modlitby je: „*Co mám činit?*“ V tom je vlastně obsažen celý život křesťana.

21. verš: „*Ostříhejte se /lépe: uchovejte se/ v lásce Boží, očekávající milosrdenství Pána našeho Ježíše Krista k věčnému životu.*“

Tu nám jsou předloženy dva význačné rysy, jež doplňují předchozí dva. Předně: máme sebe chovat a uchovat v Boží lásce. Ovzduší, v němž se nalézájí milování, je ovzduší lásky. Jak sladké blaho: moci přemýšlet o Boží lásce, která je tak veliká, tak hluboká, tak nezměrná a má na zřeteli **nás**.

Bůh láska jest. Je to láska Otce, láska Syna, jedna láska, jak si smíme povšimnout v tom drahém verši v 2. Tesalonicenským 2,16: „*Ten pak náš Pán Ježíš Kristus a Bůh i Otec náš, kterýž zamiloval nás.*“ Ti dva jedno jsou. Tato láska se datuje od uplynulé věčnosti. Byla zjevena ihned, jakmile stvoření

vzešlo z Božích rukou a jakmile zde byl člověk. První myšlenkou, kterou nám Bůh podává v 1. Moj. 2, je myšlenka lásky. Bůh ty, které stvořil a postavil na tuto zem, obklopuje požehnáním.

Nepleťme si Boží lásku a naši lásku k Němu. Boží láska je něčím neměnným, na čem je založen náš poměr k Bohu a naše požehnání. Je to láska hluboká, kterou nic nemůže uhasit. Naše láska k Němu pochází z toho, že Bůh nás dříve miloval. Naše láska k Bohu je ovocem Jeho milosti v nás, a ne snad něčím, čeho by bylo schopné tělo. Bůh nás miloval cele, nedílně, svrchovaně a zdarma (tj. bez jakéhokoli kladného protějšku z naší strany, jenž by takové Jeho lásky byl hoden nebo si ji zasloužil), dav nám Svého Syna. A dále rozlil Svou lásku v naše srdce skrze Ducha Svatého, kterého nám dal.

I když naše láska k Bohu je něčím, co je třeba si přát a po čem toužit, a k níž nás Písmo skrze vyučování vede, neodvažujeme se o ní ani mluvit. Nesluší tolik **mluvit** o ní, jako ji **uskutečňovat**. Z této stránky se nám jistě mnoho nedostává. Je to ten nový život, jenž miluje Boha a opravdově, hluboce Ine k Pánu Ježíši mocí Ducha Svatého.

Křesťanu je Kristus vším. V této Epištole jsme vedeni, abychom tuto lásku spatřovali, byli jí obklopeni a v ní uchováni. Sám Pán učil své učedníky: „*zůstaňte v milování Mém*“ (Jan 15,9). A podává k tomu prostředek: mít ustavičně tu myšlenku, že Boží láska stále pracuje v náš prospěch. Jednou ze lstí nepřítele – a my ji pociťujeme v praktickém životě na každý den – je, že nám chce dát vidět Boží **ruku** oddělenou od Božího **srdce**, protože Bůh, když je to třeba, udílí i kázeň. Jenomže i když nás Boží ruka musí poněkud stisknout, aby od nás vzdálila to, co není z Něho, je to Boží srdce, jež vždy řídí Jeho ruku. V Římanům 8 se nám praví: „*Víme pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému.*“ Bůh neříká: „*chápeme*“ nebo „*rozumíme*“ – my často nerozumíme Božím cestám – ale dí: „*víme*“. Je to úplná důvěra, že Boží srdce se otevírá, aby za všech okolností a ve všech věcech žehnilo svatým. Nalézáme se tedy v přeblahém ovzduší „*uchovejte se v lásce Boží*“. Na počátku Epištoly jsme našli „*zachovaný v Ježíši Kristu*“. Je to výraz Boží lásky. Je to též postavení, do něhož nás postavil Bůh. V době, kdy zlo roste – a my cítíme, že se v takovéto době nalézáme – nemůžeme proti tomu zlu, jež je venku, mimo nás, nic činit. A přesto stezka víry je jistá, pevná, klidná, radostná. Protože zde jde věřící s Bohem, má s sebou při takovém putování Boží myšlenky. Tu je vedení Duchem Svatým a plné vědomí, že Boží láska nemůže ustát ani ochabnout, poněvadž nás obkličuje ze všech stran. Věřící

není ke zlu netečný, cele však důvěřuje Božímu srdci.

Aby člověk mohl být uchováván v Boží lásce, je třeba práce, ustavičné zkoušování. Zakoušet a radovat se z Boží lásky není něčím, co se nějak samozřejmě nalézá při každém věřícím. Mezi věděním o tom hlavou a zakoušením, radováním se z toho srdcem je převeliký rozdíl. To, co tu má Duch na mysli, je, abychom byli chováni v radosti Boží lásky, v sdílení moci této lásky, v zakoušení jí, abychom v srdci chovali plnou cenu, plnou svěžest této lásky. Zkušenost každého z nás ukazuje, že toto lze uskutečňovat jedině skrze naši nejsvětější víru, a jestliže prosíme v Duchu.

Být uchováni v Boží lásce – v tom je prakticky všechna vzpruha a síla křesťanského života v dobách úpadku. To se týká nejen celé přítomné doby, nýbrž každé její chvíle, každého jejího okamžiku. Zde máme to, v čem bychom měli neustále být. Bída všude, bída v nás. Okolo trosky a zříceniny. Ale naše srdce smí být naplňováno Boží láskou, poněvadž Boží srdce se nemění, zůstává stále stejné. Je ale třeba víra. V dobách všeobecného sucha a vyprahlosti je Bůh mocen chovat nádoby plné a vybízí nás, aby tomu tak při nás bylo. V dnešní době můžeme myslet na počátek Evangelia Lukáše. I tenkrát zde byl stav nebyvalého, velice skličujícího úpadku. Ale byly tu některé duše, jež byly uchovávány, duše šťastné, jež se radovaly z Boha, jež nebyly skleslé na mysli vším tím pustošením a řáděním, které nepřítel mezi lidem způsobil.

Ostatně, nemáme-li tuto Boží lásku, co tedy potom máme, co nám zbývá, – co potom jsme?

Toto vybídnutí, třebaže jde o doby úpadku, se obrací na mnohé. Duch zná, že tu jsou mnozí schopní slyšet, co On chce říci: uchovejte se, bratři a sestry. A my si máme klást otázku, jak dalece si v tom pomáháme, abychom se chovali v Boží lásce, zda se navzájem v tomto směru povzbuzujeme a probuzujeme. Nejsou zde jiné prostředky krom těch dvou, jež nám jsou dány: „*vzdělávající se na té nejsvětější víře své*“, a druhý: „*v Duchu Svatém modléce se*“. To, co nemá za základ zkoušování se v tomto dvojím ohledu a praktické ostříhání a následování toho obojího, nemůže vést k uchovávání nás v Boží lásce, byť by to bylo provázeno nevím jakým zdáním a slibnostmi. Stojí to ale za to, když v prosbách a povzbuzováních i napomínáních se smíme radovat z Boží lásky.

Přítomná doba má být tedy pro věřící ustavičným zkoušením se, protože je mnoho věcí, jež nás během i jednoho jediného dne od této Boží lásky prakticky mohou oddělovat. To zkoušení se jednou skončí, čas boje ustane

a to je to, co tu nyní Duch otevírá před srdcem věřícího. Je snad ještě dobré zdůrazňovat a trvat na tom, že v dobách tak vysoce nesnadných a těžkých, v nichž se právě nalézáme, to, čeho je na prvním místě třeba, nejsou projevy **bratrské** lásky, nýbrž **Boží** láska, poněvadž ona je zdrojem, původem a působcem každé opravdové lásky. Všecky věci jsou vzácné na svém místě, ale jak je krásné, spatřujeme-li, že v těchto dobách úpadku a zkázy je to Boží láska, jež je předložena jakožto prostředek a zdroj pomoci víře, srdci, jako lék na mnohá zla. Všecky naše bratrské a sesterské styky by měly směřovat k tomu, abychom se uchovávali v Boží lásce, v lásce bez sobectví, v lásce, která má svůj zdroj v Božím srdci a jež nemyslí na nic jiného než na Boží slávu a na prospěch a blaho svého bližního. Tyto věci k nám jistě hluboce promlouvají, vedou nás ke zkoušení se, zda tomu tak s námi opravdu je. Jak často, když je naše srdce prázdné, se stavíme, jakoby bylo plné. A přece je nahotově pomoc v modlitbě, ve vzájemném se vzdělávání, aby naše srdce bylo naplněno. O toto je především třeba usilovat. Je to Boží láska. Není řečeno, že my jsme tou láskou, protože stvoření jí být nemůže. Láska potřebuje svůj předmět, a proto potřebujeme čerpat ze samého zdroje lásky, jímž je Boží srdce.

Smíme však být povzbuzeni, poněvadž tyto věci jsou říkány křesťanům, a z těch, díky Bohu, jsme i my. Jsou řečeny křesťanům v dobách úpadku a zkaženosti, a v takových dobách my jsme. Kéž je tu přání každého z nás: mnoho se radovat z Boží lásky, mnoho ji zakoušet, sdílet. Budeme-li toto uskutečňovat, kolik věcí se změní v nás, mezi námi, aniž bychom se museli usilovat sami je nějak chtít měnit. Budou prostě změněny a stanou se jakoby zralým ovocem neseným námi a mezi námi. Bůh zůstává, Jeho láska zůstává, a ona zůstává na dosah našich srdcí. Takže jestliže si stýskáme a naříkáme – možná někdy až příliš – na mdlobu a úpadek všeho, mohl by nám Bůh říci: Ale Má láska je vždy na dosah vašich srdcí, máte tu uprostřed pouště pramen, studnici: pijte!

Viděli jsme tři veliké prostředky a zdroje pomoci a síly, jež Bůh dává k dispozici víře pro putování těmito dobami úpadku: je to známost a praktické uskutečňování Božího Slova, dále modlitba, a konečně opravdové zůstávání v Boží lásce. Tyto tři věci jsou spolu úzce spjaty, navazují na sebe. Známost Božích myšlení, jež nám zjevuje, co On je a co jsme my, nás učí, abychom na sebe brali výraz závislosti a důvěřování vyjádřený modlitbou. V takovém stavu budeme neustále činit zkušenosti o Boží lásce, jejíž původ je od věků, jež vždy pracovala, trvá a která se předivným způsobem projeví, až pošle

Pána Ježíše pro nás, abychom byli odtud vzati vzhůru. To je, o čem mluví druhá část 21. verše: „*očekávající milosrdenství Pána našeho Ježíše Krista k věčnému životu*“. Pán má lítost s těmi, kdo jsou Jeho, a dosud jsou na cestě.

ON dobře ví, v jaké bídě jsme, ale Jeho láska chce všemu čelit, a jakmile Otec řekne, aby pro nás šel, stane se ta předrahá naděje skutkem. Doby, jež jsme v našich úvahách směli vidět, již započaly, ale budou se jistě vyvíjet čím dále víc. Jsou to husté tmy, a jak dobré je nalézat se za takového času v Božím ovzduší, kde se může víra utíkat ke zdrojům, které nikdy nevysychají. Boží Slovo nemůže klamat. Bůh odpovídá, my se smíme pohybovat v Boží lásce, v lásce všude kolem nás, v lásce, když jsme ještě nebyli nic jiného, než ubozí, bídící hříšníci, v lásce ve chvíli, kdy nás Bůh našel, po celé dosavadní naše putování, jež bylo jistě velice chatrné a slabé, avšak na němž jsme přesto byli podpírání Jím. Bůh zaměřuje naše srdce vpřed, jakoby říkáje: mám s vámi lítost, pošlu pro vás, nebudete stále na tom světě zla.

Připomíná nám to oddílek v Izaiáši 33,17-19 pro pozemský lid: v ten den, kdy bude spatřen král v jeho kráse /okrase/, nebude již slyšet temnou řeč nepřítele. Jaké vysvobození! Nejenže milosrdenství Páně přijde, aby nás vzalo s tohoto jeviště a dějiště zla, nýbrž bude tu i něco víc: věčný život. A my víme, co je to ten věčný život, to obecnství s Otcem i se Synem, věčné, bez překážky, bez jakéhokoli mraku, mlhy nebo nejasnosti. Jaké rozkoše! Jaký Eden! Jaký Boží ráj!

To milosrdenství Pána slávy se vztahuje k našemu nynějšímu stavu, jenž je stavem mdloby a malé síly. K nám směřují všechna Boží slitování, milosrdenství Páně je neustále v činnosti pro nás, a to je sladkou útěchou nám, kteří se cítíme tak slabí, tak malí, tak chatrní, a kteří musíme žít na světě, kde všechno je jenom těžkost, nesnadnost a nebezpečí.

Pokud jde o věčný život, který máme skrze milost, mohli bychom si položit otázku: proč je nám tu řečeno, abychom na něj očekávali? Početná a drahá jsou naučení a texty Písma o věčném životě. Sděluje se nám, že Ježíš Kristus je věčný život. On je nám zdrojem toho života. Ale On ten život také dává Svým milovaným vykoupeným, kteří ten život již mají jako poklad, těm, kdo znají ten život, jenž zjevuje Otce a vede k Oci. Ovšemže očekáváme také ještě věčný život, poněvadž v tom případě, když jde o očekávání toho života, jde o věčný život ve slávě, v jeho slavné plnosti, a to máme v našem oddílku. My již máme věčný život a je to tentýž život, z něhož se budeme

radovat na věky věků v nebi. Ale neznáme ho ještě v jeho neskonale plnosti. Toto místo má protějškem Římanům 6,22: „*Nyní pak vysvobození jsouce od hříchu, a podmanění v službu Bohu, máte užitek svůj, cíl pak život věčný.*“ Je to věčný život ve slávě, v jeho slavné plnosti.

Smíme tu chápat, že po obrazu křesťanstva vykresleném Duchem Svátým, v němž se však vždy ještě nalézají svatí, je dán průchod milosrdenství v souvislosti s věčným životem. Tato myšlenka nás jímá, nás, kteří jsme ze všech stran obklopeni bídou, strastí a slabostí. Bude to muset být láska Páně – když tak uvážím naši bídu a slabost – jež bude pevnou zárukou našeho vejítí do toho věčného života, do oné slávy. Juda nám vzpřimuje hlavu představením této naděje, jež učiní konec všem zkoušením, usilováním a cvičením, jak se od nás očekávají ve 20. a 21. verši. Ono to namáhá, mít stále co se vzdělávat, namáhá, mít stále co prosit. Je to stav boje a bdění, přesto však postavení, jež nemůžeme, a to ani na okamžik, opustit. Není zde oddech, žádná možnost skládání rukou do klína. A jestliže přece někdy povolíme mdlobě a lhostejnosti, nepřítel se už postará, aby nám to dal poznat. V předložené naději je tu pro nás povzbuzení, a naše srdce hoří při pomýšlení, že tato naděje může v okamžiku, ještě dnes přejít do skutečnosti. Máme tu podán výhled **vzhůru** na příchod Páně, předložený svatým jako útěcha a povzbuzení. A to jistě živě cítíme, neboť jsme vystaveni útokům **ze všech stran**.

Ten věčný život je předrahý poklad. Jestliže jeho **koncem** je sláva a věčnost bez konce, pak si též musíme připomenout, že jeho **počátky** jsou ve věčnosti. Na počátku Epištoly Titovi nalézáme tuto tak drahou pravdu: „*Pavel, služebník Boží,... k /lépe: v/ naději života věčného, který zaslíbil před časy věků ten, který nikdy neklamá, Bůh.*“ Jestliže věčný život má své počátky před časy věků, smíme skrze to chápat, že ten věčný život je skryt před jakýmkoli hlodavým zubem času a před jakoukoli léčkou nebo lstí. Je to pro naši víru ujištěním, nejvyšším důležitým, pevným základem, neboť je to něco, co je z Boha, co nemůže být změněno, co je, abychom tak řekli, nepohnutelné, z věčnosti na věčnost.

Jsme **chováni** v Ježíši Kristu, chováni skrze milost, jak vidíme na počátku této (po vnější stránce) krátké Epištoly, a je to jedině Bůh, jenž je mocen nás **uchovat** a zachovat, jak spatřujeme na jejím konci. Ale my máme vstoupit do Božího plánu a jít, abychom tak řekli, vstříc k setkání s Bohem v síle naší duše a skrze postoj, který zde dole na tomto světě zaujímáme. Toto je pravda rozvinutá v oddílku, který máme právě před sebou.

V těchto verších jsou před nás postaveny tři Osoby Boží Trojjedinosti, všechny tři jsou v náš prospěch: „*v Duchu Svatém modléce se*“ – „*uchovejte se v lásce Boží*“ – „*milosrdenství Pána našeho Ježíše Krista*“. Nic nám nechybí. Ač je kolem nás samá zkáza, všechny zdroje Boží Trojjedinosti jsou k dispozici jak každému jednotlivému křesťanu, tak i společnému svědectví.

Na počátku Epištoly Tessalonickým, jež nám uvádí křesťany v jejich původní svěžesti, nalézáme též Ježíše Krista, Boha Otce a moc Ducha Svatého, tedy celou Trojjedinost v činnosti. Jak vzácné, nalézáme-li tytéž Boží Osoby všechny zároveň působící i v jiné době a za zcela jiných okolností. Máme co činit s Bohem, jenž se nemění, jehož rady zůstávají nepohnutelné, ať je situace křesťanů na tomto světě jakákoliv. Ukazuje nám to i na Božskou harmonii Božího Slova.

22. a 23. verš: „*A jedny, kteří se sváří, kárejte /nebo: usvědčujte/, jiné pak zachraňujte s bázní, vytrhující je z ohně, v nenávisti majíce i ten skrze tělo poškvrněný šat*“ (dle pův.).

22. verš nás učí, abychom na sebe brali postoj, jaký se patří v dobách zlých pro víru, v nichž se nalézáme. Bůh nám tu ukazuje, že máme umět rozeznávat, nesměšovat ty, kdo vedou, s těmi, kdo jsou vedeni. Ti první jsou velice zodpovědní. Činí si nároky na učení a vedení a uvádějí tak sváry a hádky. Činí něco podobného, co apoštol sděluje před tím o Satanu, jenž měl rozepří a hádal se s archandělem Michalem. Jde-li o tuto třídu osob, ty je třeba kárat, usvědčovat, umlčovat. Toto je třeba v Páně svědectví, v Boží církvi. Ale jsou i **jiní**, kdo se nechávají svádět a přitahovat cizími hlasy na kluzkou půdu. **Tyto** máme zachraňovat s bázní a vytrhovat je z ohně. Takové chování vůči nim je chováním lásky. Láska se spoluraduje pravdě, a všude, kde je to možné a kde je si to co přát, se dává k dispozici k přikrývání množství hříchů. Je třeba, abychom svěřené poslání plnili s tou bázní, jež se sluší na takovou činnost, a jež se může prakticky projevovat tak, že závisíme na Pánu a jsme ve svých vlastních očích malí, abychom tak vše přijímali od Něho.

V Knize proroka Amose 4,11 stojí: „*Takže jste byli jako hlavně /poleno/ vychvácená z ohně*“, a v Zachariáši 3,2: „*Ale Hospodin řekl Satanu: ...Zdaliž tento není jako hlavně /poleno/ vychvácená z ohně?*“ Jsou to paprsky Boží milosti, a my máme tyto paprsky zrcadlit. Na konci Epištoly Jakuba je též vzácné místo: „*Bratři, jestliže by kdo z vás pobloudil od pravdy, a někdo by Jej zase obrátil /lépe: přivedl zpět/, věziž, že ten, kdo by odvrátil hříšníka od*

bludné cesty jeho, vysvobodí duši od smrti a přikryje množství hříchů.“

Když Boží Slovo používá tento výraz: „*přikrýt množství hříchů*“, jsou tím míněny projevy osobní chatrnosti, jež mohou být snášeny, u nichž může být napomáháno k jejich odstranění, léčení v lásce. Ne, že by tu šlo o zakrývání nějakého vážného hříchu, jenž tím, že trvá, působí urážku Pánu a přímé rouhání se Jeho svaté svrchovanosti, to ne. Pro takový případ jsou naučení Písma naprosto jiná. Hřích, jenž je takového charakteru, musí být zjeven a souzen. Tím není řečeno, že by se taková věc nemusela vyskytovat přímo i u nás, třeba v skrytosti našeho srdce, v skrytosti našeho života.

Nejvyšší cenná naučení nám v tomto ohledu podávají obrazy Starého Zákona. Vidíme tam, že když jde o určité zvláštní viny, třeba i velice vážné, jsme vybízeni k jedení oběti za hřích na místě svatém. Je to věc nejvyšší povšimnutí hodná, kterou, žel, tak málo umíme uskutečňovat. Avšak jsou i případy, kdy tento prostředek nemáme. Když šlo o pomazaného kněze, nenalézáme, že by byly jedeny oběti za hřích. Stejně tak, když se ten hřích týkal shromáždění, jakožto celku. Ale jde-li o některá zvláštní provinění, ba i velice vážná, je zde k dispozici onen zmíněný prostředek. Nuže, potom, jestliže jíme oběť za hřích na místě svatém v případě některých osobních provinění, jež jsou třeba i vážná, je Pán ctěn. Vcházíme do Božího myšlení, uvádíme toto myšlení do praxe. Toto jsou prostředky a zdroje pomoci, jež nám milost dává k dispozici.¹

Něco podobného k tomu rozhodnému postoji ukázanému ve 22. verši nalézáme v 1. Timoteovi 5,20: „*ty pak, kteří hřeší, přede všemi tesci /lépe: usvědčuj/, aby i jiní bázeň měli.*“ Je-li někdo usvědčen veřejně, přede všemi, poněvadž byla šlapána sláva Páně a svědectví, pak v takovém případě bylo

¹ Viz k tomu např.: 3. Moj. 6,26-30. Několik poznámek z výkladů C. H. M. o 3. Mojžíšově: ... „jísti oběť za hřích... = učiniti hřích někoho jiného svým vlastním hříchem.... K jedení oběti za hřích nebo za vinu bylo třeba vyšší měrou kněžské moci než k jedení oběti vzhůru pozdvížení nebo oběti sem i tam obracení. Z obojích obětí jmenovaných **nakonec** mohly jíst i Aronovy „dcery“; z **napřed** jmenovaných dvou druhů obětí však jen „synové“. Obecně výraz „pohlaví mužského“ (3. M. 6,29) značí to, co je **podle Božích myšlenek**, zatímco výraz „pohlaví ženského“ odpovídá spíše lidskému vývinu. První představuje věc v plné její síle, druhé v její nedokonalosti. Jak málo je mezi námi těch, kdo by měli dostatek kněžské síly, aby dovedli hřích nebo vinu někoho učinit svým vlastním hříchem nebo vinou!“

dost schopnosti k rozeznávání a síly k veřejnému odhalení takového zla.

Na počátku uvažované Epištoly jsme viděli, že svatí byli vyzýváni k bojení o víru, a zde, na jejím konci, nalézáme jisté bližší údaje o postoji, jež svatí, když je toho třeba, mohou zaujmout, jsouce postaveni před těžkostí. Předchozí dva verše nám ukázaly na zkoušení se, zaměstnávání se tím před Pánem, jež je nezbytné, aby vnitřní stav věřícího byl v pořádku. Nejprve je třeba, aby bylo v pořádku naše srdce. Nikoli apoštolům, ale svatým je adresován 22. verš. Apoštol měl svou vlastní, sobě udělenou autoritu, moc vydat Satanu, atd. Zde ale máme něco, k čemu jsme zváni všichni. Je jasné, a ukazují nám to verše, které pak následují, že takový postoj vyžaduje mravní sílu, jakou nelze získat jinak, než skrytým, hlubokým vnitřním zkušováním, ukázaným ve verších 20 a 21.

Ukázku sváru a odpírání, a to ne vzhledem k nevěřícím, nýbrž k osobám shromáždění, máme právě v 1. Korintským, pokud se týče vlasů. V té kapitole se přímo říká: *„jestliže pak někomu se vidí neústupným býti /doslova: chce-li se někomu přiti... /...“* (1. Kor. 11,16). Ale apoštol přetíná jakoukoli další diskusi: *„my takového obyčeje nemáme, ani církev Boží“*.

Není dobře, když některý věřící snáší úplně všechno, aniž k tomu co řekne. Jedním z napomenutí, které apoštol udílí Timoteovi, je: *„napomínej,... trestej“* (2. Timoteovi 4,2). Kdybychom byli dost zbožní, dost duchovní, byli bychom schopni uskutečňovat celou tuto řadu rozmanitých zámků mezi jedněmi a druhými. A takové věci, činěné s Bohem, by měly jedinečné výsledky. Co dnes činí tuto věc prakticky těžkou, je, že již nemáme apoštoly. Apoštol mohl některé případy rozhodnout, ba mohl přikročit až k tomu, že někoho vydal Satanu. To bylo jeho výhradní právo, a řešilo to těžké případy. Pokud se týče nás, nám je třeba v našem chatrném stavu mnohá závislost. Vždyť je tu vždy ještě Pán.

Kárání /nebo: usvědčování/ je součástí působení bratrské lásky. My se často domníváme, že láskou je, když si ničeho nevšímáme a necháme to být. Naše bdělost a povinnost vůči bratřím se pak ale probouzejí teprve, když už je tu zlo. Ale láska naopak zlu předchází a promlouvá v čase, jenž je vhodný. Dobře si vštěpme, že o těchto věcech se nám praví v Epištole, která podává obraz úpadku, a že proto všechny tyto věci jsou potřebné a použitelné pro naši dobu. Otázkou praktického významu je vědět, zda mravní autorita, kterou Pán dal, je respektována nebo ne. Byly případy velice vážných a velice

kritických situací, kdy mravní autorita některého služebníka Páně byla respektována, kdy jeho hlas byl uposlechnut, anebo kdy věc, v níž se všechno zdálo již beznadějně, se po všech stránkách změnila, zlepšila a došlo k rychlé nápravě. V jiných případech však bývají některé osoby, jež **nechtějí** uposlechnout to, co se praví ze strany Pána, a tu věc pokračuje k horšímu.

Je tudíž třeba si přát, aby byli bratři a sestry – i sestry někdy slouží sestrám – kteří by byli způsobilí dát se v daném případě použít a pravým způsobem jednat. Jestliže někdo chodí s Bohem, přenechává výsledky Bohu. Je to služba, kterou je třeba přijímat, jako každou jinou službu, od Pána.

Verše, jimiž se tu zabýváme, se pojí k otcovské kázni. Existuje kázeň čistě bratrská (Mat. 18), dále kázeň otcovská, totiž taková, kdy jeden bratr má druhému bratru co povědět, ale s mravní mocí (autoritou). Cílem obou těchto rozdílných kázní je právě napravení bratra nebo sestry, na něž se taková kázeň vztahuje. A teprve zůstávají-li všechna tato provádění kázně bez výsledku, mohou být věřící vedeni k tomu, aby se od takové osoby oddělili. Ale **odříznutí není kázeň**. Je to naopak **dotvrzení skutečnosti, že kázeň dle Písma neměla** na duši toho, o něhož jde, vliv, takže bylo nutné se od něho oddělit. Co tedy zhusta bývá označováno jako „kázeň“, vlastně kázní vůbec není. Za kázeň bývá totiž označováno odříznutí. Odříznutí je však doznání, že taková duše neuposlechla, co jí bylo řečeno, a že proto kázeň prováděná proti ní byla bez výsledku.

Jakou bdělost musí působit v tom věřícím, jenž se chce řídit Božím Slovem, láska k bratrům! Nesmíme říkat: po tom, co dělá můj bratr, mi nic není. Tak nám Písmo nikdy nemluví. A jedním z důvodů, pro něž se máme co kořit a kát, je právě, že jsme neuměli dost myslet na své bratry, včas je kárat a usvědčovat, včas je napomínat, a někdy je snad i vytrhovat nepříteli.

Máme též nenávidět i šat poskvrněný tělem. Jsou věci, které Bůh nenávidí, a jež my máme nenávidět tak, jak je nenávidí i On. Církví v Efezu je řečeno: „*Nenávidíš skutků Mikulášenců, kterýchž i já nenávidím*“ (Zj. 2,6). „*Bázeň Hospodinova jest v nenávisti míti zlé*“ (Přisl. 8,13). „*Vy, kteříž milujete Hospodina, mějte v nenávisti to, což zlého jest*“ (Žalm 97,10).

Zlo není nikdy něčím abstraktním, neurčitým, ono na sebe bere určitý přesný výraz, konkrétní formu, a bývá spojeno s činy a s osobami. Co je důležité a vážné pro Církev vzhledem k těmto otázkám je, aby bděla a nevloudilo se něco, co by přivedlo nazmar svědectví. Jsou věci, jež se týkají všech,

a jiné, týkající se jednotlivce. Nejvážnější je to, co může zkazit všechny. V tomto ohledu máme tedy na prvním místě bdít.

Chce-li se někomu přit a uvádět tak věci, jež kazí a boří, je třeba prosit Pána, aby On tomu zlu učinil přítrž, pomocí kteréhokoli člověka anebo bez kteréhokoli nástroje, jestliže to tak uzná za dobré.

Kdybychom byli dost duchovní, viděli bychom zlo již v samém zárodku, dříve než propukne v podobě nějakého skutku. Cítili bychom, že osoby, jež se dostaly mezi nás (a nejen osoby, ale i zlé věci, zlé myšlenky, principy), jsou s to způsobit zkázu svědectví. V mnohých případech opravdu vážných těžkostí naši duchovní předchůdcové viděli zlo mnohem dříve, než ještě vypuklo. Celá léta proto předem již trpěli. A tito vzácní bratři nás učili, že jakmile se někde objeví zlo v učení, je třeba z toho okamžitě vyvodit důsledky, byť nejzazší, aby byla cítěna a ukázána vážnost takové věci.

Nesmí se pod záminkou lásky dovolovat dělat všechno, všechno mluvit, zanášet jakékoliv učení nebo praktiky. Není-li Církev na světě stánkem pravdy, není pravdy na světě. Ztrácí pak svůj význačný rys sloupu a utvrzení pravdy. Je to cesta velice nebezpečná, protože jakmile se někdo zpěčuje soudit zlo, ztrácí okamžitě veškerou sílu a moc, i když rty pokračuje v odvolávání se na přítomnost Páně.

Potřebujeme si připomínat naši nepatrnost, naši chatrnost a nemohoucnost. Zásadou uloženou již ve Starém Zákoně, a pro nás tak drahou, je: „*Jestliže byste pak měli nějakou věc nesnadnou, vynesete na mne*“ (5. Moj. 1,17) – to je prostředek a pomoc, kterou máme k dispozici v obtížných případech.

24. a 25. verš: „*Tomu pak, kterýž mocen jest zachovati vás bez úrazu /nebo: bez klopýtání/ a postaviti před slávou svou bez úhony s veselím /nebo: s plesáním/, samému /jedinému/ Bohu a Spasiteli našemu, skrze Pána našeho Ježíše Krista, /budiž/ sláva a velebnost, vláda a moc, přede vším časem, i nyní, i po všechny věky. Amen*“ (dle pův.).

Nyní obrací Duch naše zraky ke zdroji, jenž je nám k dispozici, k prostředku, který je mocen a připraven zachovat nás věrnými. Tato krátká Epištola nám dala spatřit velice vážné časy, kdy zla všude přibývá, kdy je těžko jít vytčenou cestou bez klopýtnutí. Ale je tu pro všechny dny zdroj pomoci a prostředek, který je Boží! Pokud se týče nás – my chybujeme, třebaže nám jsou ku pomoci takové zdroje, jež jsme směli vidět. Bůh říká: spoléhejte na Mne; tolik vás miluji, nejen proto, abych vám dal spasení vašich duší,

nýbrž také abych vám dal spasení vašeho putování, běhu vaší cesty, a vy jste mohli stanout před Mou tváří s jásotem a plesáním. Jak blahoslavený konec pro věřícího! Ale jak k němu dospět? Zakládáme svou naději na sobě, na své bdělosti, na své touze, na svých modlitbách? Mám za to, že jistě ne, ale že odhlížíme od sebe a odevzdaně hledíme k Tomu, který chce a je mocen nás zachovat. V takovém stavu pak budeme prosit, abychom Mu nečinili překážky v ničem z toho, co On musí činit, abychom byli zachovávaní bez klopytání, učili se, byli poddajní, závislí, sami sobě nedůvěřující, s důvěrou se opírající o Něj.

Náš drahý Pán vykonal všechn ten běh Svého putování k slávě Svého Boha a Otce. Ale slyšíme Ho, jak v 16. Žalmu říká: „*Ostříhej mne, Bože, neboť v Tebe doufám.*“ A v 8. verši: „*Představoval jsem Hospodina před obličej svůj vždycky*“ (dle pův.).

Je Boží slávou, když způsobuje spasení jednoho hříšníka, ale též je pro Něj slávou, když některého ze Svých vykoupených drží Svou rukou a dává mu zakoušet, že jedině On sám je mocen ho nést, ostříhat a že při tak veliké mdlobě člověka je to On, jenž činí vše, čeho třeba.

Snadno se stává, že zlo přijde náhle a nás zaskočí, překvapí. Bůh však nikdy nebývá zlem překvapen. A jak to básník vyjádřil: „On u večer připravuje náš zítřek.“ To je velice povzbudivé. My pouze potřebujeme, abychom se s prostným srdcem dovedli opírat o uvažované Boží prohlášení.

Naše Epištola nekončí naučeními a napomenutími, o nichž jsme uvažovali na konci předchozích dvou veršů. Bylo by tu totiž mohlo být nebezpečí, že ona napomenutí by nás mohla vést ke spoléhání na naše vnitřní duchovní zkušování. I kdyby byla co nejlepší a co nejúplnější podle Boha, stejně se nemůžeme opírat o svou zbožnost, o uvědomování si své zodpovědnosti. Duch nám na konci této Epištoly ukazuje, co je skálou naší naděje. Jaké je to naučení! A jakou výši to také udílí konci naší Epištoly! Po vylíčení všeobecného ztroskotání se představuje Bůh, a jistě je to On, jehož potřebujeme.

Zde dole, na jevišti soužení, těžkostí a nebezpečí, kde žijeme, skládáme svědectví Pánu a Bohu a bojujeme o víru, která byla jednou dána svatým, můžeme jen činit zkušenosti o své slabosti, chatrnosti, nemohoucnosti a nedostatečnosti. V nás není žádná síla, jež by mohla ochránit a uchovat. Ale smíme nalézat drahé, předivné a neskonale zdroje pomoci v našem Bohu a Spasiteli. Jenom On má takovou účinnou a věrnou, nikdy neselhávající moc, jež jedině je s to nás zachovat přes všechny těžkosti, s nimiž se kolem sebe

setkáváme, anebo zlé sklony, jež shledáváme v sobě. Boží Slovo nám podává nejvyšší vážná, ale i nejvyšší povzbudivá naučení. V 1. Tes. 5,23 čteme: „*Sám pak Bůh pokoje*“ – ano, pokoj je dokonalým protikladem ustavičného neklidu těla a nestálosti tohoto ubohého světa – „*posvětiž vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příchodu našeho Ježíše Krista zachováno budiž.*“ A je připojeno: „*Věrný jest ten, kterýž povolal vás, který také i učiní to.*“ Ve Filip. 1,9 praví apoštol: „*A za to se modlím... abyste byli bez úrazu až ke dni Kristovu.*“

Směli jsme shlédnout plán, předuložený úmysl samého Boha. A vidíme zde péči apoštolské služby, aby nám předala Boží výzvy a napomenutí. A jak bychom se měli vyznačovat svatou činností, svatou bedlivostí k rozeznávání těch výborných věcí (Filip. 1,10 dle pův.), Božích myšlení, k vcházení do Jeho plánu a úmyslu, který si s námi předsevzal. My sami se zachovat nemůžeme, ale jsme Božím Slovem zváni, abychom, tak říkajíc, vstupovali do Božího plánu. A to doplňující naučení, které má pro nás veliký význam, máme v 2. Petra 3,14: „*Pročež, nejmilejší, takových věcí čekajíce, snažte se, abyste bez poskvrny a bez úhony před Ním nalezení byli v pokoji. A Pána našeho dlouhočekání za spasení mějte.*“ Jaké povzbuzení! My jsme sice v mdlobě, nepatrnosti, nemohoucnosti a nedostatečnosti, ale smíme se nechat vyučovat samým Bohem a vcházet do plánů Jeho lásky s námi, týkajících se věrného praktického života a svědectví, až do toho okamžiku, kdy nám bude dáno, abychom stanuli před Jeho tváří s přenesmírnou radostí. A zde nejde jen o ono předivné postavení, jež máme v Kristu před Bohem, jak čteme v Epištole Kolosenským 1,12: „*aby vás postavil svaté a neposkvrněné a bez úhony před obličejem svým*“, nýbrž jde tu o to, co bude naším podílem, až dosáhneme my, kteří jsme nyní předměty milosrdenství Pána našeho Ježíše Krista, věčného života v slávě.

Jsmo vybízeni k oddělení se od světa a životu ve svatosti. Svatost, již se na tomto světě máme vyznačovat, je přesně tatáž jako ona, kterou budeme mít ve slávě, v nebi. Jistý rozdíl tu je, totiž v tom, že až budeme mít nová těla, duchovní a slavná, a dospějeme k dokonalosti vzkříšení, bude tato svatost úplná. Pro naši chatrnost a okolnosti, uprostřed nichž žijeme, tato svatost dosud úplná není, ale přesto je to jedna a tatáž svatost.

A i v tomto vzácném 24. verši vidíme, že je tu oplývající míra, plnost radosti, veselí. To vše nás vede k chválení, velebení a klanění se Bohu, jenž nám prokazuje tolik dobra, samému našemu Bohu a Spasiteli. Všechny naše

zdroje jsou v NĚm, a je jistě velice pozoruhodné, že v této Epištole, která nám předkládá odpadnutí a úpadek, dává před námi Duch Boží zaskví se těm jedinečným titulům, s nimiž se vícekrát setkáváme i v Epištolách Timoteovi a Titovi. Bůh je „Bůh Spasitel“. To neznamena jen tolik, že Bůh, jenž je Bůh lásky, Bůh Spasitel, zachraňuje hříšníky, převáděje je ze smrti do života, udíleje jim odpuštění hříchů – ale staví nás to před mnohá naučení, která nám Boží Slovo dává o spasení. Existuje odpuštění hříchů, spasení duše, to víme dobře, a to je jistě základ všeho dalšího. Ale je též spasení těla, a o tom čteme ve Filipenským 3. Je spasení jako souhrn všech vysvobození, která nám Bůh milostivě udílí den co den v tomto světě těžkostí, soužení, nebezpečí a nástrah, o tom zase máme v 1. Korintským 15. A je též spasení, které se týká praktického života a svědectví až do okamžiku, kdy dosáhneme slavného cíle, jenž je před námi – a o tomto spasení se ve Filipenským 2,12 říká: „s bázní a s třesením pracujte o svém spasení.“

Kromě věření nemůžeme dělat nic, abychom byli spaseni, abychom dosáhli odpuštění hříchů. Ale když již toto odpuštění máme, máme činit něco, co je pro Boží slávu, pro svědectví Pánu. V Židům 2,3 zahrnuje spasení všechny pravdy, jež se k tomu pojí: „*Kterak my utečeme, takového zanedbávající spasení?*“ A text pokračuje, šíří se s neobyčejným majestátem: „*kteřžto nejprve začavši vypravováno býti skrze samého Pána, od těch, kteříž Jej slýchali, nám jest utvrzeno*“, tj. skrze nebo prostřednictvím našeho Pána Ježíše Krista, skrze dílo, samu Osobu Pána slávy, jež září a skví se před svědomím, srdcem Jeho vykoupených svatých.

Já jsem chatrný ubožák na zemi a Bůh slávy vkládá mezi Svou velikost a mou nepatrnost, mezi Svou slávu a mou chatrnost Prostředníka ve svaté a slavné Osobě Syna Jeho lásky, jehož člověčenství, jistě v opaku k našemu, je bez hříchu, ale jenž přesto je stejně opravdově a skutečně člověkem, jako jeden každý z nás. A již jakmile se objevil na jevišti tohoto světa, byl Pán slávy, všeobecně vzato, prostředníkem a zprostředkovatelem. Naplnil tuto úlohu zvláštním způsobem, na kříži, dav Sebe jako mzdu na vykoupení za všechny. To učinil člověk Kristus Ježíš, jak čteme v 1. Timoteovi. Jaký to zdroj! Být ve spojení s člověčenstvím Pána slávy, toho předivného člověka, v NĚmž se zalíbilo přebývat veškeré plnosti Božství, a v NĚmž ona, pokračujíc, přebývá až do radostí vzkříšení a nádher slávy. Tím je náš drahý Pán a Spasitel pro nás, ten předivný Zprostředkovatel, ten velebeníhodný Prostředník, jehož láska pro nás bez ustání pracuje.

Jak je to veliké, jak sladké a jak vzácné, že smíme být tak malými a též tak slabými! K tomu, abychom mohli být věrným svědectvím Bohu a samému Pánu, je třeba, abychom se sytili Jeho velebeníhodnou Osobou, dokonalostmi a výbornostmi Jeho člověčenství i příkladem, který nám tu na této zemi On sám podal za dnů Svého těla, než se jako vzkříšený Vítěz navrátil do úchvatných sláv nebe.

Připomenuli jsme již Žalm 16,1: „*Ostříhej mne, Bože, neboť v Tebe doufám.*“ Je pozoruhodné, že jsme našli toto pověření vztažené na Pána. On jistě neměl zapotřebí být ostříhán tak, jako my, neboť byl člověk svatý, spravedlivý a dokonalý. Ale jako takový bral na Sebe postavení závislosti, poslušnosti a důvěřování, což je postavením člověka, jak ho vidí Bůh.

Jinde ale, jako třeba v Žalmu 84,13 čteme: „*Blahoslavený člověk, který naději skládá v Tobě.*“ Vidíme tu věřícího, jehož díl a jehož srdce jsou tytéž jako Pána. A s touto myšlenkou se setkáváme ještě u Jeremiáše 17,7: „*Požehnaný ten muž, který doufá v Hospodina, a jehož naděje jest Hospodin. Neboť podobný bude stromu štípenému při vodách,... nepřestává nésti ovoce.*“

Bůh má moc ostříhat nás, abychom neklopýtali. Velikou věcí tedy pro nás je, abychom důvěřovali v Toho, jenž má moc, a abychom nespolehali na sebe – a to je těžká lekce k učení. Jakmile důvěřujeme sobě, klopýtáme. A Bůh to dopouští. Nechává nás na okamžik, abychom se naučili znát, co sami jsme. Ezechiáš se musel naučit tomu, co bylo v jeho srdci, neboť nedůvěřoval Bohu plně, cele. V danou chvíli ho Bůh na okamžik nechává. Bůh je mocen ostříhat nás, a my máme prosit, aby nám skrze Jeho milost bylo dopřáno cele na Něj spolehat.

Uvedme ještě i tento verš: „*Kteří mocí Boží ostříhání býváte skrze víru*“ (1. Petra 1,5). Je Boží stránka, která nás ostříhá. Ale je třeba, aby byla činná naše víra. Skrze víru bereme užitek z Boží moci, a ze všeho, o čem se nám tu praví. Výraz „*klopýtat /Kral. bez úrazu/*“ je v Písmě použit málokrát. Nalézáme jej v 2. Samuelově 6,6. Tam to nejsou lidé, kteří klopýtli, nýbrž volové. Máme tam významné praktické naučení. Nedostatek víry u Davida ho přivedl k napodobení toho, co učinili pohané. Kdyby se byl o tom, jak má být dopravována truhla smlouvy, poradil s Bohem, nebyl by ji dal dopravovat tak, jak to učinil. Bůh musel dopustit pád. Bylo to zapomínání na Boží slovo, co přivodilo ten tak velice vážný následek. Stejně tak, když křesťané nesoucí svědectví klopýtají, padá svědectví na zem. Jak potřebné je nám rozjímat

tyto verše v těchto dnech, k nimž jsme dospěli. Jak velice potřebujeme Boha, jedině Boha, všude a vždy. Jak velice máme potřebu prosit, potřebu bdít, nenávidět zlo.

Ale kéž je naše srdce zaměřeno k Bohu i v našich zkoušováním a praktických projevech zbožnosti. Právě působení zbožnosti nás ovšem vždy povede k tomu, abychom nespoleháli na sebe. Jak velmi časové se staly právě uvažované verše. Jak hroznou věcí je klopýtání. Jak smutná a trudná to je věc. Náš Pán ve Svém životě, ve všech Svých nejvnitřnějších myšlenkách byl příjemný Bohu, a to si potřebujeme připamatovávat. Také to, co značí první verš 16. Žalmu, vztáhneme-li ho na sebe, abychom byli ochráněni v našem vnitřním, skrytém životě.

Kéž bychom žili a prodlévali dost blízko Boha, abychom mohli znát Její a i sebe. Toto je práce a úkol, který máme konat po všechny dny. Bůh nás ochránil dnes. Až nadejde zítřek, budeme Ho prosit, aby nás ochránil zítra.

Jakým úkolem moci byla cesta izraelského lidu přes poušť po dobu 40 let! Ta cesta plně ukázala velikost Boží moci. A stejně tak je tomu i s námi. Bůh dal tu cestu vykonat dítkám a ženám, které došly až na konec. Všichni muži padli, až na dva.

Jednou z našich nejvroucnějších a vytrvalých tužeb v našich modlitbách by mělo být, aby nám Bůh dal jasně vidět, aby naše srdce byla naplněna světlem, a my tak chodili v světle. Není-li tomu tak, chodíme pod vlivem svých vlastních myšlenek a svých sklonů a náklonností, anebo dokonce pod vlivem světa, a klopýtáme. Ten ale, kdo chodí ve dne, neklopýtá (Kral. *ne-urazí se*), jak praví Pán. Toto by mělo být naší ustavičnou modlitbou. Pak by naše srdce naplňoval Boží pokoj a radost.

Celek tohoto Listu Judy, kde nám Duch Boží ukázal vývin zla, připomíná jedno místo v Izaiáš, kde zlo je spatřováno jako řeka, jež unáší všechno a nemůže jí nic vzdorovat.

Bůh však praví: Já, Já mám v Sobě všechny prostředky a zdroje pomoci. Já vás budu držet. Takže místo toho, aby byl přestrašen, vida svou nemohoucnost, stává se věřící velebitelem. To je slavné Boží vítězství nad zlem. Jak krásná je to píseň na konci této Epištoly! Vzdává chválu a slávu Bohu skrze Pána našeho Ježíše Krista. Stojí za to toto zjistit, a také, skrze milost, vcházet poněkud do toho zpěvu chval. Není než jediný Bůh a On je Bůh Spasitel. Jak nás to vede po zhlédnutí tolikerého zla k vděčnosti a oceňování, že tu je Spasitel, náš Pán. Je to On, původce našeho spasení. Bůh se tu postavuje

před nás v plné Své velikosti a moci, a tu tryská zpěv radosti, aby Mu vyjádřil vše, co duše zakouší. Vskutku, jak slavné Boží vítězství, jak veliký je náš Bůh, jak předivný, jak mocný!

Rádi bychom ještě více zakoušeli všechnu moc těch slov, která tu Boží slovo používá. To však brzy nadejde, neboť tu jde o spasení běhu putování, během něhož je Bůh mocen ochránit a zachovat Svůj lid, aby je postavil před Svou slávou bez úhony a s přemírou radosti.

Odpadlíci padli na cestě, ale víra dosáhne cíle, a my nemůžeme být uspokojeni, dokud nebudeme u cíle. To bude poslední bod cesty. Pán už tam je pro Boží slávu. Je, jako člověk, dokonatel víry: On dokonal.

Bůh chce působit, abychom byli podobni Jeho Synu, abychom byli jako On. Během našeho putování je Bůh mocen nás podírat. A je to tatáž cesta, na níž zde na zemi dostával pomoc Pán. Proto kdosi dokonce řekl, že svatí, kteří zemrou, mají více blaha než svatí, kteří budou proměněni, protože ti, kteří umírají, procházejí cestou, kterou prošel Kristus. On prošel cestou, která ústí do slávy. On tam dospěl, a my musíme mít zrak upřen na Něj, abychom tam též mohli dojít. On je nám ve všech Svých dokonalostech představen jako Vzor.

Tato myšlenka, že závěr života křesťana ústí ve slávě, hned působí u apoštola chválu. To se uskutečňuje též při svatých. Jestliže spatřujeme, chválíme, předcházíme tím jaksí již naše skutečné dojití k cíli. Toto chvalořečení nevyklučuje cítění těžkostí a bojů všeho druhu. Ale věřící může chválit u vědomí, že Bůh je mocen nás do toho dokonání uvést. A zatím co na ten okamžik čekáme, radost z toho, že Ho brzy užijeme, vynahrazuje námahu i slzy.

Bůh miluje to chvalořečení a působí je v našich srdcích skrze Svou lásku. Bůh, tak veliký, tak mocný, tak vznešený a vyvýšený rád nalézá tyto chvály v našich ústech a srdcích. Žalm 22,4: „*Zůstávající vždycky k velké chvále Izraelovi //nebo dle pův.: který přebýváš /uprostřed/ chval /nebo: chvalo-zpěvů /Izraele//.*“ Je to jistě Jeho milost, která to působí. Ale my to vyjadřujeme. Je to neobyčejně slastné a veliké, pomyslíme-li, že nás Bůh vyvolil, aby nebe bylo naplněno libostí vůně. O tom je řeč v Janu 4: „*Otec hledá velebitelů.*“ Již nyní je má. Brzy budeme dokonale blaženi a všechna ústa se otevrou k jednohlasnému a jednosrdečnému sboru chval.

S plesem zní Ti v svatých davu,
žes Své dílo dokonal:
„Hoden Beránek, by vzal
sílu, velebnost i slávu!“
I my hlas svůj zvedáme:
„Hoden toho jsi, Pane!“

Ano, taková bude v podstatě píseň tam nahoře. Všechna osobní nebo společná mdlení a malátnosti, útoky nepřítele jsou omezeny na časnost. Ale radost, odpočinutí a sláva budou navěky. Ano, tam nahoře na nás čeká blahoslavená věčnost!

